

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 15. МАРТА 2005. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су на наставак главног претреса дана 15. марта 2005. године, са почетком у 10,15 часова, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, Београд, Устаничка број 29, судница број 1, у кривичном предмету са службеном ознаком К.П.бр.5/03 окр. Милорада Улемека и других окривљених, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и друга кривична дела, по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду КТС.бр.2/03 од 21. августа 2003. године, пред већем у саставу судија Марко Кљајевић, председник већа, судије чланови већа Ната Месаровић и Милимир Лукић, са записничарем Љиљаном Атлагић, приступили:

заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића адвокати Рајко Даниловић и Срђа Поповић, пуномоћник мајке погинулог председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, Миле Ђинђић, адв. Радивој Пауновић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адв. Божо Прелевић, окр. Милорад Улемек са браниоцима адвокатима Момчилом Булатовићем, Слободаном Миливојевићем и Марком Миливојевићем, окр. Звездан Јовановић са браниоцем адв. Ненадом Вукасовићем, браниоци окр. Милоша Симовића, Александра Симовића и Владимира Милисављевића адвокати Александар Поповић и Слободан Миливојевић, бранилац окр. Нинослава Константиновића адв. Алекасндар Зарић по заменичком пуномоћју браниоца адв. Дејана Лазаревића, окр. Дејан Миленковић са браниоцем адв. Николом Гавриловићем, бранилац по службеној дужности окр. Сретка Калинића адв. Александар Ђорђевић, бранилац окр. Милана Јуришића званог «Јуре» адв. Александар Зарић, окр. Душан Крсмановић са браниоцем

адв. Милованом Комненићем, окр. Саша Пејаковић са браниоцем адв. Крстом Боботом.

Адв. Крсто Бобот: Судија извињавам се приступиће накнадно и колега Петронијевић.

Председник већа: У реду. Кад приступи констатоваћемо то.

Окр. Бранислав Безаревић са браниоцем по службеној дужности адв. Жељком Грбовићем и окр. Жељко Тојага са браниоцем адв. Крстом Боботом.

Констатујем да остали браниоци окривљених нису приступили, а уредно су позвани.

Позивам да приступе пред судско веће ради констатације позвани сведоци на данашњи главни претрес Дејан Михајлов и Душан Михајловић.

Констатујем да су приступили сведоци Дејан Михајлов и Душан Михајловић.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка изведе процесна радња доказивања саслушањем сведока Дејана Михајлова.

Нека приступи пред судско веће за говорницу.

За време саслушања сведока Дејана Михајлова привремено се удаљава сведок Душан Михајловић до позива суда.

Председник већа: Изволите, за реч се јавља адв. Ненад Вукасовић. Изволите.

Адв. Ненад Вукасовић: Пре него што почнете са саслушањем данас присутног сведока моја дужност као браниоца Звездана Јовановића је да упознам ово веће и тужилаштво да је синоћ на телевизији "Б92"...

Председник већа: Немојте колега. Седите.

Адв. Ненад Вукасовић: Не, морам.

Председник већа: Седите, молим Вас колега немојте овде злоупотребљавати процесна овлашћења. Заиста ћу Вас казнити.

Адв. Ненад Вукасовић: Казните слободно.

Председник већа: Јер ово заиста нема више никаквог смисла.

Адв. Ненад Вукасовић: Ја хоћу да знам да ли је...

Председник већа: Не, седите. Одузимам Вам реч. Седите.

Адв. Ненад Вукасовић: Немојте уопште на такав начин и таквим тоном мени да се обраћате. Ја не дозвољавам. Ја нисам Ваш службеник.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одузима се реч адв. Ненаду Вукасовићу због тога што злоупотребљава процесна права.

Адв. Ненад Вукасовић: Молим Вас. Нађите мало пристојности када се обраћате адвокату. Такав начин...

Председник већа: Добар дан. Ваше име и презиме? Име оца?
Укључите микрофон. Мораћемо да поновимо. Ваше име и презиме?

Сведок Дејан Михајлов: Дејан Михајлов.

Председник већа: Име оца?

Сведок Дејан Михајлов: Миленко.

Председник већа: Када сте рођени и где?

Сведок Дејан Михајлов: 26.02.1972. године у Панчеву.

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок Дејан Михајлов: Дипломирани правник.

Председник већа: Где сте запослени?

Сведок Дејан Михајлов: У Влади Републике Србије на месту
Генералног секретара Владе Републике Србије.

Председник већа: Ваша адреса пребивалишта?

Сведок Дејан Михајлов: Панчево. Марије Прит 12.

Председник већа: Да ли сте у сродству са окривљенима и
оштећенима у овој кривичној ствари?

Сведок Дејан Михајлов: Не.

Председник већа: Дужни сте да суд обавестите о свакој
евентуалној промени адресе пребивалишта.

Сада ћу Вам саопштити Ваше дужности, права и законска
упозорења за сведока у кривичном поступку.

Дужни сте да суду саопштите све што Вам је познато о предмету
и упозоравам Вас да лажно сведочење представља кривично дело.

Дужни сте пред судом да говорите истину и да ништа не смете прећутати и упозоравам Вас да давање лажног исказа представља кривично дело.

Нисте дужни да одговарате на поједина питања ако је вероватно да би тиме себе или Вама блиска лица изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Да ли сте разумели ове дужности, обавезе и законска упозорења за сведока у кривичном поступку?

Сведок Дејан Михајлов: Да.

Председник већа: Сада ћу Вас позвати да у својству сведока у кривичном поступку положите заклетву пред судом. Ја ћу Вам прочитати текст заклетве пред судом за сведока, ако сте сагласни реците само «да», да скратимо процедуру, ако не онда реците разлог због чега нећете да положите заклетву.

"Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати."

Сведок Дејан Михајлов: Да, сагласан сам.

Председник већа: Ми смо Вас позвали да сведочите у овом кривичном поступку, а на околност везано за Вашу јавну изјаву и саопштење које сте дали у изборној кампањи за председничког кандидата Драгана Маршићанина. Прво питање које Вам постављам јесте да ли сте Ви прочитали и саопштили саопштење изборног штаба председничког кандидата Драгана Маршићанина 17. маја 2004. године, током изборне кампање?

Сведок Дејан Михајлов: Да прочитао сам саопштење.

Председник већа: Да ли сте Ви аутор тог саопштења?

Сведок Дејан Михајлов: Па, информативној служби изборног штаба то саопштење је направљено и више људи је у томе учествовало

и могу да кажем да сам један од оних који је учествовао у писању саопштења.

Председник већа: Именујте нам лица која су учествовала у састављању саопштења кандидата за председника Републике Србије Драгана Маршићанина.

Сведок Дејан Михајлов: Било је више њих, не могу тачно да се сетим у овом тренутку, али оно што јесте знам да сам ја један од тих.

Председник већа: Да ли је тачно да сте у саопштењу рекли: «Нека Тадић и Живковић добро размисле с ким су, како су и за чији рачун водили прошлу Владу и своју странку. Нека Србији кажу ко је убио председника њихове странке и Премијера ако заиста мисле да се одмакну од убица. Ако они неће ми хоћемо». Да ли је то тачно да сте изјавили?

Сведок Дејан Михајлов: То је само један део саопштења ако се посматра тако изван контекста целог саопштења. Цело саопштење јесте, то јесте један део тог саопштења и у склопу тог саопштења стоји део тог пасуса.

Председник већа: Објасните нам одакле Вама подаци да управо ова лица Борис Тадић и Зоран Живковић знају ко је убио председника Владе др. Зорана Ђинђића?

Сведок Дејан Михајлов: У том саопштењу нема ничега што раније није било присутно у јавности и што се није видело у ранијим изјавама, како у недељној тако и у дневној штампи. Тако да је то саопштење, ако се гледа цело саопштење, а не истргнут један део из читавог саопштења, део једног пасуса, види се да то о чему ми говоримо, значи стварање правног амбијента и политичког амбијента да се до краја нађе истина о ономе, о овом целом процесу и оно о чему је врло стресно за Србију. У том контексту је то и речено.

Председник већа: У том контексту, Ви нисте одговорили на моје питање. Да ли сте Ви били свесни лично и људи који су учествовали у састављању тог саопштења шта значи ова изјава у кривично правном смислу?

Сведок Дејан Михајлов: Ја када сам давао, када сам читао саопштење свесно и одговорно сам рекао да ми хоћемо и ако можете да дођете до фоно записа са те конференције за штампу, да ће то учинити правосудни односно судски и тужилачки органи. И ако гледате у склопу целог саопштења, цело саопштење је базирано на изјавама које су раније биле познате у штампи недељној и дневној и у складу са тим је то саопштење и направљено. Наравно да смо свесни тога и то саопштење је направљено да би се брже дошло до истине и да би се скренула пажња са оних изјава којих је било, које су можда неправично биле у том тренутку, нису узимане у обзир.

Председник већа: Ви сте по занимању правник и адвокат?

Сведок Дејан Михајлов: Да. Нисам адвокат.

Председник већа: Били сте адвокат?

Сведок Дејан Михајлов: Приправник.

Председник већа: Адвокатски приправник?

Сведок Дејан Михајлов: Јесте.

Председник већа: Без обзира какву праксу имате Ви сте свесни чињенице да када неко каже за одређена лица да зна ко су извршиоци убиства онда извршава у најмању руку кривично дело непријављивања кривичног дела или чак и прикривања кривичног дела. То вам је врло добро познато, је ли?

Сведок Дејан Михајлов: Наравно.

Председник већа: Да ли та изјава коју сте Ви дали у том изборном саопштењу током изборне кампање је била усмерена ка политичким сукобима, надигравања, утакмици везано за председничке изборе за председника Републике Србије или је имала и ову димензију о којој Вам ја говорим као судија?

Сведок Дејан Михајлов: Само ако је предизборна кампања и изјава дата, односно саопштење дато у предизборној кампањи јесте део политике и саме предизборне кампање.

Председник већа: Да ли сте свесни овог другог дела о коме Вам говорим?

Сведок Дејан Михајлов: Не. Није, наша намера није била уопште да се ми упуштамо с обзиром на поштовање независности судства, да се упуштамо у било какве процесне радње или да износимо нешто што би угрозило овај поступак. Тако да је наша намера пре свега била да у једној предизборној кампањи се обрати пажња на неке чињенице и неке изјаве којих је било претходних дана у штампи.

Председник већа: Дакле, можемо тумачити ово Ваше саопштење у овом делу који сам цитирао искључиво као део политичке борбе?

Сведок Дејан Михајлов: Да.

Председник већа: Цитираћу Вам овај део из саопштења у коме кажете цитирам: "Ако неће они, везано за то да кажу ко су убице Премијера др.Зорана Ђинђића, ми хоћемо, у томе нас неће спречити ни оптужбе, ни галама, ни претње, ни јефтина демагогија, ни срамотна злоупотреба бола породице Ђинђић", завршен цитат. Да ли Ви знате непосредно или посредно ко су убице др.Зорана Ђинђића?

Сведок Дејан Михајлов: Немам никаквих сазнања сем онога што је у јавности познато.

Председник већа: Ја даљих питања немам. Да ли чланови већа имају питања?

Да ли заменици Специјалног тужиоца имају питања за сведока Дејана Михајлова?

Има реч заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић. Изволите.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Имам једно питање. Сведок је рекао да је саопштење сачињено и издато између осталог и првенствено да би се брже дошло до истине. Да ли

сведок може да нам каже која је то истина до које би требало да се дође?

Сведок Дејан Михајлов: Па, истина због које се и води овај процес да се тачно утврде починиоци атентата на бившег председника Владе и наравно све оно што стоји иза тога. То је једина истина до које треба ми да дођемо овде, Ви као суд и ми као држава.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли то значи да сведок размишља да ово што се овде ради пред овим судом није део те истине?

Сведок Дејан Михајлов: Па, ја не могу да коментаришем поступак који се води и то је по чл. 3 Законика о кривичном поступку није дозвољено, није препоручљиво, тачније да јавне личности и други коментаришу овај поступак и нарочито ја са позиције државног службеника генералног секретара Владе, не бих желео да коментаришем поступак који се води пред овим судом.

Председник већа: Добро, а како онда коментаришете изјаве Ваших министара и начелника Ресора јавне безбедности везано за поступак који се води пред овим судом?

Сведок Дејан Михајлов: Па, мораћете њих да питате. Стварно изјаве које они дају су њихове изјаве и ја не бих волео да коментаришем изјаве.

Председник већа: Добро. Наставите са питањима.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Још једно само питање. Да ли сведок може нешто ближе да каже које су то изјаве и чињенице које су се провлачиле кроз штампу, а које су понукале изборни штаб Маршићанина да изађе са оваквим саопштењем? То је оно о чему је сведок малопре говорио. Значи, које су то чињенице, које околности, које изјаве, конкретно, које су се провлачиле кроз штампу, а имале су за последицу издавање оваквих саопштења?

Председник већа: Изволите, одговорите.

Сведок Дејан Михајлов: То су изјаве у недељнику "Европа" од 13. маја и пре свега смо имали ту изјаву у виду када само писали ово саопштење.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Чије су то изјаве?

Сведок Дејан Михајлов: То је изјава госпође Миле Ћинђић.

Председник већа: Право на питање имају пуномоћници оштећених. За реч се јавио адв. Срђа Поповић. Изволите.

Адв. Срђа Поповић: Да Вас питам ово, да ли се сећате у тренутку када Ви читате ову изјаву, да ли је била већ подигнута оптужница у овом предмету?

Председник већа: Изволите, одговорите.

Сведок Дејан Михајлов: Не. Колико се ја сећам оптужница је подигнута марта прошле године.

Председник већа: Није. Ја ћу Вас обавестити 21. августа 2003. године је подигнута оптужница.

Сведок Дејан Михајлов: Тако да је оптужница већ била подигнута тако да, наравно.

Адв. Срђа Поповић: И сад кад Ви кажете да неко треба да каже ко је убио председника, је ли Ви значи сумњате да су то нека друга лица, а не ова која су оптужена? Је ли то Ви сугеришете?

Сведок Дејан Михајлов: Мислим да сам на ово питање већ одговорио.

Сведок Срђа Поповић: Нисте одговорили. Нико Вас то није ни питао.

Сведок Дејан Михајлов: Мислим да ме је председник већа питао, а али ако председник већа дозволи питање...

Председник већа: Дозвољава се питање, одговорите.

Сведок Дејан Михајлов: Па, у контексту целог саопштења ако се гледа неистргнуто из пола једне реченице или пола једне реченице из контекста целог саопштења, тачно се види да ми говоримо овде о начину на који ће држава да омогући један правни амбијент да институти правне државе функционишу и да се дође на тај начин до истине у овом поступку кроз независно судство и независно тужилаштво који морају после тога да спроведу на тај начин да се дође до истине.

Адв. Срђа Поповић: Само још једно питање имам за Вас. Кажите ми ко је убио Премијера Ђинђића?

Председник већа: Право на приговор на питање има адв. Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, ја заиста овакво питање не разумем ко је убио. Ако треба сведок да нам каже ко је убио, чему онда судски поступак и све ово, онда шта Ви радите овде. Противим се томе.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Дозвољава се питање адв. Срђе Поповића.

Изволите одговорите.

Сведок Дејан Михајлов: Па, ја ћу одговорити на начин на који сам одговорио да ће се кроз један правни амбијент и институцију правне државе доћи до одговора на питање ко је убио Премијера, председника Владе Зорана Ђинђића.

Председник већа: Добро. Ви сте то лепо легалистички што би рекли, одговорили. Међутим, велику тежину, да знате и сами, је имала

Ваша изјава. Ви се после тога нисте ни појављивали у јавности, колико ја знам, али Ви сте саопштили у том Вашем саопштењу у председничкој кампањи, да ако прозвана лица не одговоре ко су убице да ће те то Ви рећи. Управо због тога смо Вас и звали да сведочите, само на ту околност. Изволите, па одговорите на то питање.

Сведок Дејан Михајлов: Па, ја сам већ одговорио на то питање тиме да треба гледати цело саопштење, читаво саопштење, а не истргнути пола једне реченице из контекста и њу више пута постављати. Значи, ако се гледа цело саопштење, говоримо о чињеници да кроз један правни амбијент који треба да се направи, који ће, када сам рекао "ми хоћемо", имао у виду да ће држава и Влада направити један правни амбијент да се кроз један судски поступак дође до истине и дође до одговора ко је убио председника Владе Србије Зорана Ђинђића. Ја искрено верујем да је један такав амбијент и направљен да се дође до истине у овом случају.

Председник већа: Наставите са питањима.

Адв. Срђа Поповић: Да ли то значи да у тренутку када Ви ове ствари говорите такав амбијент није постојао?

Сведок Дејан Михајлов: Дозвољавате питање?

Председник већа: Дозвољава се питање. Изволите.

Сведок Дејан Михајлов: Па, имајући у виду низ ствари и изјаве неких других функционера рецимо у дневном листу "Данас" да се до неких чињеница долазило где се говори о спремности, неспремности, ми очекујемо да се тај амбијент поправи и зато смо и рекли да ми хоћемо да се амбијент поправи и да се дође до чињеница које могу да дају одговор на питање ко је убио председника Владе и кроз овај поступак да се донесе пресуда која ће одговорити на то питање.

Адв. Срђа Поповић: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Право на питања за сведока има адв. Радивој Пауновић. Изволите.

Адв. Радивој Пауновић: Ја сам пуномоћник мајке убијеног Премијера Миле Ђинђић, али пре него што Вас будем питао у вези са њом ја бих Вас само једно питање питао. Пошто сте употребили у том тексту који сте колективно писали "ми", ја бих Вас молио да нам мало прецизније кажете колико је то Вас под тим "ми" било двоје, више, цело изборни штаб, председништво ДОС-а или чак можда и председник ДСС-а, пардон?

Сведок Дејан Михајлов: Ја сам, мислим да сам већ одговорио на ово питање, ко је то "ми".

Председник већа: Одговорио је на то питање јер је рекао ко су лица која су састављала саопштење. То произилази из садржине одговора сведока.

Адв.Радивој Пауновић: А да ли може да се сети бар једног још поред себе?

Сведок Дејан Михајлов: То је било пре скоро годину дана, нешто мање и не могу да се сетим мислим да...

Адв.Радивој Пауновић: Добор. Хвала. Претпостављам да није спорно да је повод за то саопштење био текст, односно наводна изјава госпође Миле Ђинђић дата неком листу где се говори о томе да су њеног сина убили његови. Да ли је то тачно?

Сведок Дејан Михајлов: Да. Ја бих рекао само да у недељнику у коме је та изјава објављена, да та изјава никад није ни демантована од стране госпође Ђинђић у том истом недељнику.

Адв.Радивој Пауновић: Пошто сте сад рекли неистину ја Вас подсећам да је та изјава демантована истога дана у 17 сати преко свих средстава информисања. Случајно сам и ја учествовао у том демантију где је госпођа Ђинђић дословце рекла да је та њена наводно дата изјава потцењивање памети српског народа и руинирање Демократске странке и успомене на њеног сина. Да ли сте упознати са тим демантијем?

Сведок Дејан Михајлов: Тај деманти јесте објављен, али не у недељнику у коме је објављена оригинална изјава и он је објављен 17. маја, а изјава је у недељнику објављена 13. маја.

Адв. Радивој Пауновић: Да ли сте због тога сматрали да не треба да повучете своју изјаву?

Сведок Дејан Михајлов: Изјава је дата пре тог демантија.

Адв. Радивој Пауновић: Хвала немам више питања.

Председник већа: Право на питање имају браниоци.

Констатујем да браниоци немају питања за сведока.

Право на питања имају окривљени који су присутни на главном претресу.

Да ли они имају питања? Нека подигну руку ако имају питања.

Констатујем да питања нема.

Да ли тражите накнаду трошкова доласка и изгубљене зараде?

Сведок Дејан Михајлов: Не.

Председник већа: Добро. Отпушта се сведок Дејан Михајлов. Можете да идете.

Да ли има примедби на исказ сведока Дејана Михајлова?

Констатујем да примедби нема.

Нека приступи пред судско веће сведок Душан Михајловић.

Сведок Душан Михајловић: Добар дан.

Председник већа: Ваше име и презиме?

Сведок Душан Михајловић: Душан Михајловић.

Председник већа: Име оца?

Сведок Душан Михајловић: Родољуб.

Председник већа: Када сте рођени и где?

Сведок Душан Михајловић: 27. септембра 1948. године у Ваљеву.

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок Душан Михајловић: Правник.

Председник већа: Ваша адреса пребивалишта?

Сведок Душан Михајловић: Мишарска 1, Београд.

Председник већа: Да ли сте у сродству са окривљенима и оштећенима у овој кривичној ствари?

Сведок Душан Михајловић: Не.

Председник већа: Дужни сте да суд обавестите о евентуалној промени адресе пребивалишта.

Сада ћу Вам саопштити дужности, права и законска упозорења за сведока у кривичном поступку.

Дужни сте да суду саопштите све што Вам је познато о предмету и упозоравам Вас да лажно сведочење представља кривично дело.

Дужни сте пред судом да говорите истину и да ништа не смете прећутати и упозоравам Вас да давање лажног исказа представља кривично дело.

Нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако је вероватно да би тиме себе или Вама блиска лица изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Да ли сте разумели ове дужности, упозорења и права сведока у кривичном поступку?

Сведок Душан Михајловић: Јесам.

Председник већа: Сада ћу Вас позвати да у својству сведока у кривичном поступку положите заклетву пред судом. Ја ћу Вам прочитати текст заклетве ако сте сагласни реците само «да».

"Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати."

Сведок Душан Михајловић: Да.

Председник већа: Ми смо Вас позвали да у својству сведока у кривичном поступку у овој кривичној ствари сведочите на околност ангажовања припадника Јединице за специјалне операције за обезбеђивање пок. Душана Спасојевића, ко је донео ту одлуку, шта Вам је познато о томе, на који начин су били ангажовани припадници Јединице за специјалне операције за његово обезбеђивање, од када датира та одлука, да ли је постојала формална или неформална одлука, ко је донео ту одлуку, да ли сте Ви као министар унутрашњих послова у Влади Републике Србије донели ту одлуку и све што Вам је познато о убиству председника Владе др.Зорана Ђинђића. Изволите.

Сведок Душан Михајловић: Оно што ми је познато о убиству Премијера Ђинђића то се налази у полицијским списима и то је предато тужиоцу тако да о томе немам ништа ново да кажем и додам. Кад је реч о питању обезбеђења односно ангажовању припадника Јединице за специјалне операције на обезбеђењу Душана Спасојевића могу да кажем следеће. То питање је на неки начин постало актуелно када је Премијер Ђинђић покренуо то питање обезбеђења за бившег команданта Јединице Милорада Луковића на савету државне безбедности и када је после тога спроведена истрага о томе да се утврди по ком основу и како је дато то обезбеђење. Питање се односило и на неке друге бивше функционере, тадашње пензионере службе Државне безбедности Јовицу Станишића и Френкија Симатовића и тада је, значи, по мом налогу спроведена истрага и

утврђено следеће, да нико ко је надлежан у Министарству унутрашњих послова није донео ту одлуку о обезбеђењу ових лица, односно о ангажовању Јединице за специјалне операције на обезбеђењу ових лица. Кад кажем нико надлежан мислим на министра, на начелника јавне и државне безбедности и на начелника Шесте управе у служби државне безбедности која се бавила обезбеђивањем штићених личности. Утврдило се да је ту одлуку донео сам господин Маричић као командант Јединице за специјалне операције позивајући се на традицију, на праксу те Јединице, да Јединица даје обезбеђење, да кажем бившим својим комадантима, бившим шефовима службе. Тако да је његовим актом дато обезбеђење Јовици Станишићу, Френкију Симатовићу и господину Улемеку. То је тада утврђено и о томе постоји одговарајућа документација у Министарству унутрашњих послова. Ту постоје две ствари још које желим да кажем. Значи, утврђено је то како је урађено. Међутим, што се мене лично тиче и сада и тада, да је неко предложио на одговарајући начин по тој устаљеној процедури да се обезбеђују ове личности, сасвим сигурно не би имао ништа против тога да они добију обезбеђење, јер мислим и сада да су то биле личности које су радиле такав посао у овој земљи да после завршетка тог посла је држава о њима требала да брине односно о њиховој безбедности и у том смислу за мене то није ни било спорно. Него споран је начин на који је обезбеђење дато и спорно је то што Јединица није требала да се бави тим пословима него за то је била надлежна друга организациона структура у Министарству. Кад је реч о појави припадника Јединице код Душана Спасојевића, значи, утврђено је да тим решењем, односно тим актом који је Маричић дао, није, значи, обухваћен Спасојевић. Значи, он није тим решењем дао обезбеђење и припаднике Јединице да обезбеђују Спасојевића, него је део обезбеђења бившег комаданта Јединице Милорада Луковића био ангажован по неком договору који није ни мени ни другима био познат да фактички обезбеђују и Спасојевића, тако да је то суштина и оно што знам о овом питању обезбеђења.

Председник већа: Да ли је у том контексту Вашег одговора истина да је Чедомир Јовановић дао Вама сугестију, а да сте Ви донели одлуку да се обезбеђује од стране припадника ЈСО пок. Душан Спасојевић?

Сведок Душан Михајловић: Не. То нема никакве везе ни са..., мислим, ја немам никаквих сазнања о томе. Напротив, тачно је ово што

сам рекао да после тог проблема који је постављен истрагом је утврђено о томе ко је донео ову одлуку и позивајући се кажем на неку праксу која је већ постојала и треба имати у виду да је Јединица за специјалне операције била формално у саставу службе државне безбедности која је опет такође била део Министарства, али је имала значи своја правила и своју сопствену организацију, да је то била Јединица која је била потпуно самостална. Не само фактички, него и она је имала своја правила која су регулисала, да тако кажем, рад и односе и организацију и те Јединице, тако да у том смислу, мислим, то ме и не изненађује.

Председник већа: Реците нам шта знате све о протесту Јединице за специјалне операције новембра 2001. године? Који су били мотиви, да ли је постојало политичких захтева приликом протеста и да ли је било прикривених намера, везано за протест Јединице за специјалне операције?

Сведок Душан Михајловић: Протест Јединице ме је затекао у иностранству. Био сам мислим у Копенхагену и увече ми је начелник Службе државне безбедности Петровић јавио телефоном да је Јединица одбила послушност и да су настали проблеми око комуникације са Јединицом. Тада сам га замолио и предложио да оде у Јединицу и да то што пре расправе и нормализује ту ситуацију јер нисам, да тако кажем, могао да верујем да ће специјалци и тај део, да кажем, Министарства који би требао да буде најодговорнији да реагују уопште на такав начин, имајући у виду пре свега једну чињеницу коју ћу изнети, а то је да сам доласком у Министарство ту Јединицу затекао у статусу најамника, буквално плаћеника који нису имали стални радни однос у Министарству, односно Служби државне безбедности него су имали уговор и ангажовани су на шест месеци, тако да је једна од примедби комаданта Јединице била управо указивање на такав статус и на однос службе према тој Јединици и сматрао сам да то није у реду и да то треба исправити и то сам исправио и практично сви ти момци су примљени у стални радни однос и постали припадници Службе државне безбедности и сматрао сам да ће то умети да цене и да поштују ту чињеницу да су од најамника постали практично професионалци и државни службеници. Мислим, кад сам се вратио у Београд, одмах сутрадан, практично ситуација је већ се измакла контроли и руководство службе Државне безбедности није било у стању да више контролише Јединицу и да комуницира на одговарајући

начин са њом. Захтеве које је Јединица истакла били су, ако се добро сећам, значи, први захтев је био да се донесе Закон о сарадњи са Хагом, што је чисто политичка ствар, односно ствар законодавца Народне Скупштине, није, најмање је ствар полиције да се тиме бави и да о томе брине. Други захтев је такође био везан за, мислим, чисто политички јер је био везан за смену министра односно моју оставку и смену начелника и заменика начелника Службе државне безбедности, што су такође политички захтеви јер свакако није у опису радног места и посла припадника Јединице да одлучује о томе ко ће бити министар или ко ће бити начелник и заменик начелника државне безбедности. Према томе, свима је било јасно да се ради о једном политички мотивисаном и политички..., мислим, протесту са политичком позадином и са политичким циљевима. Оно што је мени било најважније тада, кад смо већ видели да смо се суочили са једним проблемом, да они који су требали да брину о тој Јединици и да имају информације о стању у тој Јединици, једноставно те информације нису имали и дошло је до побуне Јединице у време..., мислим без икаквих претходних сазнања, бар када је о мени реч, а мислим да се то може односити на Премијере и друге званичне функционере у то време и то је дошло у време када је и Премијер и када сам ја био изван земље, тако да све то указује да је то било пажљиво припремана операција и да је то хапшење Хашких оптуженика Бановића у Обреновцу само изговор и једно покриће за тај чин. Покушавали смо око тога да расправимо шта је стварно било, али мислим о томе могу више рећи они који су ту акцију хапшења Бановића спровели, јер се тим послом бавила Служба Државне безбедности и нисам с тим био ни посебно информисан нити у току, јер је био договор да то буде стална, редовна активност Службе државне безбедности и није била никаква потреба да се било ко обавештава о томе да ће се неко ко се..., кога пронађу са списка Хашких оптуженика, да кажем, привести надлежним правосудним органима. Према томе, схватио сам да је ствар се измакла контроли, да нам је неко иза леђа припремио побуну једне мислим елитне Јединице у служби Државне безбедности и да је ствар озбиљна јер тиме је доведен у питање и углед и кредибилитет и Владе и Министарства и државе имајући у виду да су званична, да кажем, да је званична политика Владе којој сам припадао била потпуно дугачија од тих захтева које је Јединица поставила. Значи, та Влада се залагала за потпуну сарадњу са Хашким трибуналом, за доношење закона, али доношења у једном разумном року, а не да закон и немање закона буде изговор за несарадњу са Хагом, јер враћајући се у Уједињене нације

ми смо прихватили обавезе које то чланство носи, а те обавезе, у њих спада и Хашки Трибунал и има много основа да се правила Хашког Трибунала и директно примењују, односно да их наши надлежни правосудни органи директно примењују. Јер овде понављам полиција није радила на своју руку и није радила ништа по својој иницијативи него је предузимала само оне мере и радње које је добила од наших домаћих правосудних органа, а не од Хашког Трибунала директно, јер сарадња полиције са Хашким Трибуналом није била директно него преко наших правосудних органа. Значи, оно што је за мене било приоритет то је било да сачувамо неки јавни ред и мир у земљи и да сачувамо, односно да спречимо могућност да дође до насилне промене власти пошто је о томе почела прича како ће Јединица доћи у Београд, освојити Владу, побити све по Влади и да кажем довести на власт оне који ће водити ту по њима патриотску политику, за разлику од ове анационалну, издајничку политику коју води ова Влада и њени чланови, укључујући и мене као министра. У том смислу смо на овом нашем колегијуму Министарства проценили неку ситуацију у којој се налазимо и веома брзо смо видели да та побуна нема подршку унутар осталих организационих делова, линија рада у Министарству унутрашњих послова. Били смо сведоци да је вршен велики притисак на друге припаднике полиције, посебно оне који су учествовали на Косову и Метохији, да их сада не именујем јер није битно, да се придруже побуни, да дају подршку побуни итд., али то није успело и практично ми смо видели да је тај редовни састав полиције односно Јавна безбедност па и Државна безбедност да су лојални и да кажем верни овој Влади и министарству и руководству својим старешинама и да с те стране немамо проблема. Могу да кажем да су нам тада практично исказали ту подршку многи припадници и старешине Министарства и понудили се укључујући и унутрашњост да дођу у Београд и да практично обезбеде безбедност у то време и да спрече евентуалне покушаје Јединице да освоје власт силом и да на тај начин реагују. У том смислу смо и направили те планове поготово да се више не понови долазак Јединице као што је био долазак у Београд и блокада на ауто-путу код "Сава центра". Међутим, истовремено ми смо били свесни реалности да у том тренутку полиција Србије није располагала ни једном другом оружаном формацијом којом би могла да се супротстави "Црвеним береткама" односно која би могла да их разоружа или да спроведе неку одлуку министра или начелника Службе безбедности о расформирању те Јединице. Врло јасно смо добили одговор од многих колега да кажем..., када кажем колега

мислим на припаднике полиције који су заједно са Јединицом за специјалне операције били ангажовани на разним задацима посебно на Косову и Метохији, да се од њих..., да не очекујемо од њих да ће они пуцати први у припаднике Јединице за специјалне операције, али да ће их спречити да они било шта насиљем остваре у Београду, ако је то покушај. Са неком таквом проценом ми смо сачекали Премијера Ђинђића који је по доласку у Београд практично са аеродрома дошао у Министарство. Нешто дуже смо га чекали јер је претходно негде свратио, кући или у Владу, то ми није познато и када је дошао тамо смо га сачекали генерал Лукић мој помоћник и начелник Ресора, начелник и помоћник Петровић и мислим да је био ваљда чини ми се и Зоран Мијатовић и ту се затекао код мене, пошто је знао да ће Премијер доћи ту и професор Жарко Кораћ, потпредседник Владе. Чим је Премијер стигао прешли смо у ту салу за састанке колегијума и на моју несрећу и велику жалост тако рећи пре него што је и сео за столицу, Премијер је питао мене, имамо ли ми јединицу која може да разоружа "Црвене беретке". Уместо да одговорим директно оно што смо закључили и припремили да обавестимо Премијера, ја сам се окренуо генералу Лукићу да он каже оно што смо закључили у овим нашим разговорима и договорима и генерал Лукић је почео своје излагање са тим немамо, али малте не Премијер га више није ни слушао и устајући је рекао да, кога не можеш да победиш ти мораш да разговараш. Нешто у том смислу и практично одатле отишао у Кулу на разговор са припадницима Јединице. Према томе, тада је постало јасно да, имајући у виду још две овако битне чињенице о атмосфери и ситуацији у којој смо се нашли, а то је не само да ми нисмо имали да кажем оружану формацију која би била у стању да спроведе одлуку Владе о расформирању Јединице, него нисмо могли да рачунамо ни на подршку армије односно војске која је једина имала да кажем јединице и средства које би могле да се супротставе Јединици, пре свега у њиховој бази у Кули. Добили смо јасан одговор да су њихове те тенковске јединице, те у Суботици, те овде, онде, да су толико далеко и да нема никакве могућности да се употребе и схватили смо да не можемо на њих рачунати, а такође из јавних иступања видели смо да многи други пружају јасну политичку подршку побуни Јединице сматрајући је оправданим и сматрајући да то није никакав проблем да чак ни саобраћај нису угрозили и да то што су дошли са оружјем и са пуним и тешким наоружањем не значи ништа друго него да је једнако протесту лекара који штрајкују у својим радним оделима, белим мантилима, а ето специјалци то у својим радним униформама. Према

томе, било је потпуно јасно да ако желимо да избегнемо неку даљу конфронтацију и несрећу у земљи, да се неки компромис мора направити и на томе је..., практично због тога је Премијер и отишао у Кулу. Међутим, из мени непознатих разлога у које нећу да улазим и нећу да сада са овом накнадном памећу то тумачим, практично тај одлазак Премијера побуњеницима на ноге је био безуспешан и они нису ни за длаку одступили од својих захтева који су били неприхватљиви за Премијера и Владу, јер нису у складу ни са једним не само законским него и демократским правилима било где. После неког времена добио сам овако чврста уверавања да је могућ некакав компромис и господин Чедомир Јовановић, тада председник посланичког клуба ДОС-а у парламенту, ме је замолио да ради постизања тог компромиса одем у Кулу и да разговарам са командом Јединице. Убеђивао сам га да то није могуће и да они који су одбили Премијера неће хтети да направе компромис и договор са оним чију оставку траже и који је поред осталог стварни разлог ове њихове побуне. Међутим, наваљивање је било толико чврсто да би моје одбијање одласка у Кулу испало или неки кукавичлук или опет бежање од сопствене одговорности, односно бежање од могућности да постигнемо споразум и да избегнемо евентуално неко крвопролиће које је висило у ваздуху, јер је та агонија са побуном Јединице трајала предуго и практично угрожавала је све оно што је та Влада којој сам припадао постигла и што је планирала да уради на плану реформи у овој земљи. Значи, са том свешћу да од тога нема ништа али да умирим своју савест и да не будем ја узрок зашто се побуна не окончава, отишао сам у Кулу и имао прилику да разговарам са командом Јединице. Они су ми изнели те проблеме око односа према Јединици од стране руководства Државне безбедности, око примедбе своје на саму ту акцију хашења браће Бановић у Обреновцу и да не говорим даље, ја сам предложио да та питања везана за све то што су навели, укључујући и проблем одговорности због тога, да реши једна независна државна комисија коју би формирали и у коју би они могли да прате и да се увере да ће та комисија обавити независно и коректно свој посао и да ће се све те неправилности или проблеми на које су указивали решити на одговарајући и задовољавајући начин. Упозорио сам их да су они у проблему и да они имају проблем, да није проблем министар и да није проблем моја функција и оставка и да због моје функције неће пасти ни једна кап српске крви, нити једна српска глава тако да ако им је проблем оставка да је онда имају и да то није проблем о коме треба да разговарамо, него да су они направили себи проблем, посебно

отварајући ту тзв. "ратну собу" или "свечану собу" где су свим страним телевизијским камерама са читаве планете практично открили нешто, што мислим да није било добро за ту Јединицу, тај свој ратни пут и све оно што је било у тој Јединици и што је, да кажем, требало да буде предмет једног другачијег уређења о коме смо такође разговарали да се то на један одговарајући начин архивира и да се на један други начин ода признање труду и жртвама које је та Јединица и њени припадници, посебно они који су дали свој живот за то, да се то све на адекватан начин обележи и на крају сам рекао да нема потребе да не знам о томе више разговарамо, да су они звали на разговор. Ја сам обавештен да имају неки предлог за компромисно решење проблема у коме се једни и други налазимо и да они седну као команда и да о томе се изјасни и да ме онда обавесте шта хоће. Изашао сам у ходник и после неког времена су ме позвали и вратио сам се и онда ми је комадант саопштио да они на жалост, без обзира што су мислили да постоји могућност за договор, да су проверили расположење припадника Јединице и да су они толико увређени да не могу у овом тренутку да одустану у својим захтевима тако да они траже, мислим, остају при свему, укључујући и моју оставку, смену начелника и све друго. Ја сам им онда рекао, дајте ми папир. Дали су ми папир и написао сам своју неопозиву оставку због тога што нећу да моја функција буде узрок било каквог крвопролића или проблема у овој земљи и са тим папиром смо пошли у салу где су били већ окупљени новинари из многих редакција домаћих и иностраних да то саопштим. У ходнику смо тада се срели са Чедом Јовановићем који је био у некој врсти притвора кад смо дошли, јер он је као лице које не припада тој командној структури Министарства био удаљен, није учествовао у тим разговорима. Он је питао шта смо се договорили, ја сам рекао договорили смо се и дао сам оставку, дај да то видим и када је узео тај папир поцепео га је. После тога је била овако једна жестока расправа и све се то завршило договором да моја неопозива оставка се претвори у оставку коју ћу дати Премијеру Ђинђићу односно ставити на располагање моју функцију Влади и Премијеру који ми је и дао. И тако смо и отишли пред новинаре и ја сам саопштио ту одлуку да стављам на располагање своју функцију министра унурашњих послова оне које ми је и дао, Премијеру и на крају рекао нека Бог чува ове момке мислећи на то да су они употребљени за нешто што им није била намена и због чега нису били ни основани, нити плаћени и мислећи на оно што ће их снаћи због тога што су учинили, јер ни једна оружана побуна припадника полиције и војске ни у једној демократској земљи не може

да се заврши на такав начин, да не спомињем и друге ствари које сам већ рекао. Тиме се то завршило. Ја сам одмах по повратку у Београд ту написану оставку дао Премијеру. Премијер није хтео ни о томе да разговара. Значи, није прихватио ни да се разговара о томе, нити да то буде тема седнице Владе зато што је сматрао да не могу никакви..., нико ко није надлежан да одлучује и води кадровску политику Владе и да одлучује о ономе што је искључива надлежност Владе, али после тога је направљен један компромис у коме нисам превише учествовао јер без обзира што на никакав начин, мислим, нисам учествовао у ономе што је био формални повод за побуну Јединице, нити сам опет да кажем био оперативно одговоран за Јединицу, њену употребу и стање у њој, него сам о томе добијао информације од надлежних органа, ипак се то десило у Министарству на чијем сам се челу налазио и сматрао сам да је то заиста велики проблем који је у крајњој линији и Министарство у коме сам био направило тој Влади и читавој држави и заиста сам у том смислу сматрао и био спреман да на захтев Премијера, а нормално и ради решења тог проблема одем са те функције, јер кажем, понављам, све то се десило у Министарству, у том Ресору државне безбедности, у тој Јединици која јесте била држава у држави и имала неко, да кажем, неко наслеђе које је давало ту превелику и практично аутономију и самосталност, али наш задатак је био да управо то променимо и да ту Јединицу вратимо у неке нормалне законске оквире, да је вратимо у нормалне структуре службе Државне безбедности, односно полиције укупно односно да је вратимо на оно место које је требало да има, а то је да буде део тих снага које ће ова земља имати за борбу против тероризма, а не за решавање неких унутар политичких питања и вођење политике. Значи, хтели смо да то не буде никаква преторијанска гарда ничија него да буде нормална Јединица која ће нам служити за одбрану од једне реалне и велике опасности од тероризма којим је Србија изложена и кад сам то рекао морам да кажем да је управо та чињеница, та реална опасност од тероризма којом је ова земља изложена била и главни разлог који је мене водио да не испуним захтеве које сам добијао, не само од, да кажем, из иностранства него и од демократске јавности у земљи и од својих колега да расформирам ту Јединицу. Значи, један од првих захтева када сам дошао у Министарство је било да се та Јединица расформира као неко наслеђе прошлости које није више прихватљиво за нове демократске услове и да практично треба ставити тачку на то. Уместо тога ја сам се определио да ту Јединицу реформишемо и да је учинимо у ово о чему сам говорио, значи да је направимо једном

правом антитерористичком формацијом јер треба имати увиду да је у ту Јединицу уложено енормно много средстава државних или значи средстава ових грађана за њено опремање, да обука једног таквог специјалца кошта ко Светог Петра кајгана, енормно много. Да смо ми сиромашна земља која и посебно полиција која је због НАТО агресије и бомбардовања претрпела огромну штету, негде око две милијарде марака, само је грађевинска вредност објеката и опреме која је уништена током бомбардовања и да немамо тих средстава да би сада формирали неку нову јединицу и обучавали неке нове људе. И друго, видео сам да је ипак та Јединица прошла неке реформе и да то није више нешто што је било у Книну или не знам где, него да се већ уподобило да личи на оно што имају све друге земље од Америке, Русије и других и морам да кажем да је за свако поштовање био и ниво обучености и вештина у тој Јединици и у том смислу ја сам лично био веома поносан на њихово знање и вештине и хвалио сам се тиме да имамо јединицу која неће, да тако кажем, заостати ни за својим колегама ни у Русији, ни у Америци, нити било где у свету и сматрао сам да би било штетно и опасно за државу да то растури и да себе остави без тога, имајући у виду реалну опасност за проширење терористичких активности пре свега са Косова и Метохије и не само одатле, на остало подручје Србије. И зато сам сматрао да ту Јединицу треба сачувати, зато сам донео ту одлуку да прекинемо тај њихов најамнички ангажман него да је претворимо у професионалну јединицу Министарства и неки, да кажем, груби план, нека визија је била да то буде део тог антитерористичког корпуса који је требао створити, али неких конкретних решења није било. Значи, те приче да смо хтели да их пребацимо у Жандармерију као антитерористички, одред Жандармерије у томе има неког основа зато што је то било разговора и о томе, али суштина је да није био тада план јер сам ја дао задатак да једна група домаћих стручњака у сарадњи са овим Данским центром за људска права уради једну визију, један програм реформи министарства па да се онда у оквиру тог програма нађе решење и за Јединицу и за све друге, да кажем јединице, које се баве тим проблемом. Према томе, могу да кажем да сада мислим да је то била добра одлука и да је велика штета за ову земљу што је неко, пре свега командант Јединице злоупотребио то поверење, моје као министра и Владе у крајњој линији коју сам ја представљао, које му је указано и употребио Јединицу за једну крајње опасну и штетну државну и политичку работу за оружану побуну против сопствене Владе којој су требали да служе. То је покварило нормално моје планове и нормално однос према тој

Јединици. После те побуне је био другачији али опет је моја амбиција била да се ти момци употребе за оно за шта су основани, за шта су плаћени и за шта су обучени и за шта су били врхунски, а то је за антитерористичку борбу. Морам да кажем један детаљ да мислим да расположење у тој Јединици није било монолитно и да већина припадника те Јединице није прихватила, да кажем, такав начин побуне односно понашања и да је једноставно гурнута од стране руководства у целу ту работу и то захваљујући баш управо овој чињеници да је то била држава у држави која није полагала рачуна никоме, која је имала све своје укључујући знакове, чинове, обележја, имала свој систем веза, имала своју логистику, имала, да кажем, своје снабдевање, своје изборе финансирања итд., итд. и о томе сведочи и чињеница да је један број припадника Јединице и у току побуне дошао код мене у току ноћи да ми то саопшти да се они не слажу с тим, да стање у Јединици није такво, али да се ради о диктатури и да ће свако изгубити главу ко би покушао да се побуни. То није било ништа чудно јер је Јединица била устројена по једном ригорозном војничком принципу и ти припадници обични припадници Јединице су били, да кажем, у једном ропском легионарском статусу који једноставно нису се питали ни за шта, њихов задатак је био да вежбају и да извршавају задатке и били су изложени једном сталном дрилу, једној обуци која је, да кажем, по мом бар мишљењу и ако сам лаик за то превазилази, да кажем, неки ниво обуке и дрила и најсличнији тим најелитнијим јединицама које постоје те врсте у свету. тако да на то све гледам као на једну велику штету и велики губитак за ову земљу, јер провером коју смо ми били извршили видели смо да у тој Јединици која већ тада није била бројна од тих тзв. борци односно они који су носили оружје тамо, да већина њих су били нови тек примљени и прошли обуку, да нису имали никакав криминални досије за собом и да су то били момци који испуњавају све услове да се баве тим послом. Врло јасно се показало да постоји једна мала група око команданта Јединице која је имала посебне привилегије и која је била, да тако кажем, у посебном односу са командантом који је опет на другој страни искључиво он држао везу са Службом државне безбедности, односно са старешином и не само са њима него и са свима другима са којима је Јединица комуницирала. Тако да, то се окончало једним компромисом о коме је Влада одлучила. У тај компромис је спало и то да та Јединица не буде више у саставу Службе државне безбедности, што је логично јер Служба државне безбедности и нема разлога да има једну такву антитерористичку формацију јер је то улога пре свега Јавне

безбедности и тада она није пребачена у Јавну безбедност него је остала као једна посебна независна организациона јединица у саставу Министарства којој ће бити директно надлежан министар, односно то је у име министра радио мој помоћник и начелник Ресора јавне безбедности убудуће, а онда је договорено да о употреби те Јединице одлучује, на предлог министра, једно посебно тело, Влада или тело које она одлучи. И због тога је Влада после основала тзв. Савет за државну безбедност чија је, да кажем, поред осталих задатака био и задатак да на мој предлог одлучи о употреби Јединице за било какве оперативне задатке. Део тог, да кажем, трулог компромиса, који је направљен да би се превазишао тај проблем је био и одлазак начелника и заменика начелника Државне безбедности, односно боље речено они су се осетили повређеним променом става Владе према Јединици, односно према чину који су они учинили јер је и Влада практично одустала од формулације да је то оружана побуна и прихватила да је то један протест који ће се завршити тако како је договорено тим компромисом и у знак протеста и неслагања са тим чином и том квалификацијом они су поднели оставке које је Влада и прихватила. На њихово место су дошли проф. Савић и Брацановић као заменик и већ од тада почиње нешто другачија прича о целој ствари јер мислим да је та побуна..., она није остварила свој главни циљ да смени министра унутрашњих послова који је сметао Јединици односно онима који су заједно са старим и новим командантом те Јединице организовали ту побуну, али је успела у нечем другом практично ауторитет тог министра свакако да није био исти после те побуне и после тог трулог компромиса на које је Влада била приморана или свеједно прихватила да би се избегле друге теже штетне последице по ову државу и друштво које смо градили, тако да и то треба имати у виду. И ево, отприлике то би било оно што мислим да је суштина те побуне оружане Јединице за специјалне операције.

Председник већа: Да ли је било захтева од стране пок. председника Владе Србије др. Зорана Ђинђића, након случаја "Лимес", за повећањем безбедности његове личне, повећања степена безбедности, ангажовања више људи, на већем нивоу и да ли сте Ви, с обзиром на службене податке које сте добили, предузели неку од мера или дали налог начелнику Ресора јавне безбедности да то учини, с обзиром на тај догађај и како сте га Ви полицијски квалификовали, без овог правосудног дела и предмета суђења?

Сведок Душан Михајловић: Па, ту има неколико питања на која ћу покушати да одговорим. Значи, када је реч о случају Лимес, мени је било потпуно јасно и односно прихватио сам оно што су ми сарадници рекли у том случају, имајући у виду да цела та прича траје знатно дуже него што је случај код хале Лимес који је на неки начин већ била кап на пуној чаши. Значи, ја сам делио та уверења која су ми пренета да је реч о покушају атентата и за мене је то било доста уверљиво што ми је презентовано и покушали смо да убедимо тужилаштво у те наше ставове и да се оптужница тако и формулише. Међутим, познат је тај разговор са Републичким тужиоцем и мислим да је његова суштина бар онако како сам је ја доживео, није била много у томе да тужилац Симић није хтео да верује у то или није прихватао, него једноставно поучен искуством са претходним случајем, сматрао је да нема довољно доказа који би одржали једну такву квалификацију од стране тужилаштва и тражио је од нас у полицији да прикупимо нове доказе који би потврдили ту тврдњу и да их што пре доставимо тужилаштво. Колико се ја сећам тај договор је и завршен тиме да се Миленковић држи у затвору по основу који тужилаштво у том тренутку има, док полиција не заврши свој посао. То би вероватно тако и било да није дошло до тога да после пар дана Миленковић изиђе из притвора са крајње небулозним и чудним образложењем да је реч о ваљда трговачком путнику или некоме ко то мора, не знам шта да брине о својој породици и тако даље и да...То је био велики ударац и шамар полицији и један јасан доказ нечега што смо ми осећали и што је био главни проблем полиције и до тада, а то је да смо имали свест о томе да је то подземље јаче од полиције и да има већи утицај и у јавности и у нашем правосуђу него полиција, тако да је мислим, то за мене била суштина и мислим да у томе сада оптуживати неке друге учеснике тог састанка код мене у кабинету једноставно није коректно јер суштина тог проблема је у моћи коју су ти људи имали да обезбеде једну такву одлуку без преседана да се човек пусти и пре истека тог одређеног притвора од седам дана. Када је реч о обезбеђењу Премијера, могу да одмах прецизно одговорним на то да Премијер Ђинђић није тражио никакве додатне мере за своје обезбеђење од мене и ту треба имати у виду да је уопште проблем обезбеђења један посебан проблем и феномен који смо ми затекли у министарству. Ако желимо да знамо истину о томе, онда морамо да се суочимо са чињеницом да је тај 5. октобар односно формирање ове републичке Владе била једна радикална промена власти и требало је да буде промена и система у

овој земљи и да смо ми хтели да та Влада па и њен Премијер, а ни ја као министар нисмо могли да имамо неко апсолутно поверење у оне службе које су обављале одређене послове у време режима против кога смо се борили и који је промењен тим променама. Према томе, та прича о томе да је сада министарство требало да чува Премијера и све друге и да је на неки начин проблематично из тог простог разлога зато што треба одговорити на питање кога бих ја то као министар могао да понудим Премијеру Ђинђићу или колеги Човићу или било ком другом да га чува. Генерала Сенту или неког другог ко се бавио тим пословима у том претходном периоду. Када кажем генерала Сенту, не мислим ништа лоше о њему, он је прави професионалац и обављао је свој посао врло одговорно и савесно и никаквих проблема са њима нисмо имали. Чињеница је да је Премијер Ђинђић као и неки други политички лидери који су после постали део актуелне власти, да су имали своје лично, страначко обезбеђење док су били на тој страначкој функцији. Тако је и Премијер Ђинђић имао своје обезбеђење које га је обезбеђивало као председника странке сво то време, укључујући те трагичне догађаје у време НАТО агресије и свега тога што шта смо прошли ми сви и сам Премијер и да је то обезбеђење наставило да га чува и после 5. октобра, али пошто после 5. октобра, ми смо после формирања те Савезне Владе, министар унутрашњих послова Савезне Владе је био господин Живковић и он је примио све припаднике тог обезбеђења у Савезно министарство, да би добили легитимацију, да би добили право да носе оружје и да би то сада постало неко професионално државно обезбеђење. Доласком у министарство практично, односно формирањем Републичке Владе дошло је само до тога да се то обезбеђење које се већ бавило обезбеђењем Ђинђића и имало свој систем да кажем функционисања и своја правила функционисања формално преузме из Савезног министарства у Републичко министарство. Самим тим ми смо били онемогућени да сада истерујемо длаку у јајету или да цепамо длаку на четворо и да сада стављамо неке велике примедбе о којима се знало да неки припадници тог обезбеђења имају и досијее у полицији из простог разлога зато што је то стање које је наслеђено и зато што нисмо имали, ја не знам шта бих ја могао да понудим Ђинђићу или да кажем, е, ови ти нису добри, у њих немој да имаш поверења, они те неће чувати, него ћу ти ја дати моје момке из полиције који ће те чувати. Мислим, свако ко једноставно не уважава ту чињеницу, онда или је неинформисан или је злонамеран. Према томе, суштина је у томе да је Ђинђића и пре 5. октобра и после 5. октобра и после тамо 25. јануара, чували исти људи,

по неким правилима која су они имали и да је настао један процес као у читавом друштву, као и у читавој политици и у министарству усаглашавања неког наслеђеног стања и онога што смо затекли са неким нормама које су прво законске или које су демократске и које смо ми желели, да тек установимо, јер имајте у виду да смо планирали реформе и у тој области, да смо планирали да донесемо нови закон о полицији и нова правила и да посебно тада систем обезбеђења је био такав да је био распарчан на не знам колико делова. Ја ћу покушати само да набројим, значи савезне функционере, као и дипломате у овој земљи и објекте дипломатског конзула и објекте федерације чувало је посебно обезбеђење у саставу Савезног министарства унутрашњих послова. Значи то је једно обезбеђење. Пословима обезбеђења личности, значи штићених личности у Републици Србији бавила се такозвана Шеста управа која је била у саставу службе државне безбедности, што је било и логично јер систем обезбеђења не почива на телохранитељима, него почива на једном великом систему праћења и прикупљања информација о свему ономе што може да угрози живот или безбедност неке штићене личности, државе или објеката или не знам шта би било предмет интересовања терориста или криминалаца. Према томе, у том смислу та служба је тамо имала свој тај оперативни центар и имала једну дугу традицију која није за потцењивање, јер ми смо некада били озбиљна земља и имали озбиљан систем и безбедности па и систем заштите личности. Нормално, све је то у тих 15-так година растурено и ми смо затекли то у растуреном и веома јадном стању које је требало реформисати, а да би реформисао, требало га је прво скрпити да некако функционише како тако у датим условима. Међутим, заштитом, физичком заштитом објеката републичких, сада није се бавила Шеста управа него се бавила посебна управа за заштиту објеката у полицији. У управи полиције постојала је служба која је бринула о згради парламента, о згради Владе, о згради МУП-а и тако даље. Даље, ми смо наследили посебну службу као посебну организациону јединицу, независну од Шесте управе и од свих ових других служби, службу за обезбеђење председника Милошевића на челу са генералом Сентом, која је била опет држава у држави и исто такву јединицу је имао и председник Републике Милутиновић, значи то је била посебна организациона јединица, опет независна од ових других. И оно на шта нико није ни обратио пажњу у том да кажем уласку у ту шуму и џунглу која се зове Министарство унутрашњих послова, у том тренутку је била чињеница да су у систему обезбеђивања штићених личности које је спроводила та Шеста управа

били ангажовани припадници Јединице за специјалне операције. Наиме, свака штићена личност је поред тих да кажем људи који су директно обезбеђивали штићену личност имала у том ескорту који је пратио штићену личност приликом кретања, два припадника Јединице за специјалне операције који су као људи обучени за употребу ватреног оружја и добри стрелци, њихов задатак је био да у случају напада преузму на себе ватру и да одговоре нападачима док ови телохранитељи не одведу штићену личност на сигурно. То је трајало све до побуне Црвених беретки, значи свако од нас укључујући и Ђинђића, мене и тако даље, имао је у свом обезбеђењу двојицу припадника Јединице за специјалне операције. Тек за време побуне, када је командант Јединице позвао све припаднике Јединице укључујући и ове који су били на пословима обезбеђења да дођу у Кулу и да откажу послушност својим старешинама практично већина они су то урадили и онда сам донео одлуку да се од тада припадници Јединице за специјалне операције више не ангажују, јер нису били лојални, нису обавили свој задатак, нису остали уз оне које су требали да штите онда када је настао овај проблем и када је била угрожена њихова безбедност. Према томе, то је једна реална ситуација, према томе, свако ко ставља примедбе на неки систем обезбеђења Премијера, он би морао да одговори а где смо ми то могли на ком марсу или од кога да позајмимо људе у које би могли да имамо и где да их нађемо, да имамо поверење и да ја кажем Премијеру, знаш твој тај не ваља, он то не зна, не уме да те чува, он те неће сачувати него ја ћу да ти дам ево припадника Црвених беретки јер они су најбољи на свету и они ће те заштитити. Према томе, ја нисам могао на себе да преузmem одговорност да ја будем одговорнији за Премијерову безбедност од самога Премијера или од било ког другог, јер није он једини који је то своје страначко, лично обезбеђење практично легализовао у структури прво кроз Савезни, а после кроз Републички МУП. Напротив, оно што сам могао то сам и учинио, а то је, тражио сам да направимо јединствену службу да објединимо све те расцепкане делове у једну јединствену групу да би могли имати једну бољу координацију међусобну и оно што сам могао урадио сам одмах, укинуо то обезбеђење, не обезбеђење него ту посебну организациону јединицу која је чувала председника Милошевића, која је чувала председника Милутиновића и пребацио их у Шесту управу и онда смо се договорили да од свих тих делова, значи који су били у државној, јавној безбедности и у Савезном министарству формирамо једну јединствену службу, али проблем за то је био Савезни МУП и пошто је после овим променама и београдским споразумом

предвиђено његово укидање, онда је створена могућност да се све то обједини и ми смо приступили том послу и донели смо одлуку и направили договор да место те службе буде у Министарству унутрашњих послова односно у јавној безбедности јер је полиција ипак тај најмасовнији део који највише се ангажују њихови припадници раде тај посао, али та одлука није подразумевала да други престану да буду одговорни за систем безбедности, напротив да и даље остане та сарадња јер је врло јасно да је обавештајна и контраобавештајна служба да су извор који храни, односно треба да храни ту службу заштите штићених личности подацима о томе ко их угрожава, на који начин и тако даље, да би она могла својим плановима да предузме адекватне мере и да онемогући те планове. Ако тих информација нема, онда је то ћорав посао и практично је само питање кога ће погодити метак, да не улазим сада у то. Према томе, донели смо ту одлуку и издвајањем службе државне безбедности из министарства, која је ишла нешто раније у односу на ово што причам, нашли смо се у једној ситуацији да је та Шеста управа остала фактички у саставу државне безбедности, односно БИА, а да сутра по договору треба да пређе у Ресор јавне безбедности, односно у Министарство унутрашњих послова. Тај проблем смо превазишли једним радним договором на колегијуму министарства, негде почетком две хиљаде....., када је то обављено, почетком те године и рекли смо да због тога што касни укидање Савезног министарства и немамо услове да објединимо целу службу, да би било сада глупо да то радимо у неколико корака, значи да прво Шесту управу спајамо са овом службом за физичко обезбеђење републичких објеката, а да после то спајамо са Савезним министарством, односно службом коју ћемо од њега преузети, него да то урадимо истовремено и да до тада свако ради свој посао како је радио и до тада, док се не створе услови који су дошли негде ваљда крајем априла или када је укинута Савезно министарство. Према томе, имајући у виду да је и тај оперативни центар, да је тај мозак, логистика, све било у служби државне безбедности, да то полиција није имала, значи та служба Шеста управа је наставила свој рад у оквиру БИА до даљег и у том стању се десио и атентат. Значи имамо једно фактичко стање и један договор који нисмо били реализовали о томе да се та служба из БИА премести у Министарство унутрашњих послова. Према томе, о свему томе што је било везано за обезбеђење Премијера практично постојао је један механизам који је био већ устаљен о одлучивању. Оно што сам ја сматрао да је мој задатак као министра, а то је да није..., јер нисам никада као министар хтео да радим посао

професионалца или да замењујем професионалце и да ја сада изигравам нити инспектора да их учим како се јуре лопови или криминалци и убице или на другој страни да сада учим како они треба да раде свој посао за који су се школовали, обучавали и плаћени да обављају послове укључујући и заштите, јер то није ни мој задатак као министра, мој задатак је био да им створим услове да они могу да раде професионално свој посао, на основу закона и правила службе. У том смислу јасна је инструкција била да се свакој штићеној личности односно захтевима за његовом безбедношћу односно захтевима везаним за то обезбеђење и потребе обезбеђења изиђе максимално у сусрет у складу са могућностима реалним, значи људским, материјалним и финансијским потенцијалима које министарство има. Сваки захтев, ја морам да кажем да имајући у виду ситуацију у којој смо се налазили, за мене је било боље, био сам пре за то да не размишљам и да не узимам ја на себе да одлучујем да ли некога треба обезбедити или не, односно да ли је угрожен или није угрожен, тако да за сваког за кога сам добио званичну информацију да је угрожен и да се предлаже заштита, ја сам дао сагласност, јер ја не доносим одлуке, значи дајем само сагласност на одлуке које доносе надлежне старешине о томе, дао сам сагласност да се такво обезбеђење да, онако како су предложиле Шеста управа и знам да сам због тога имао чак и проблема са Премијером Ђинђићем, јер њему је то сметало јер је био човек који је доста пажње давао на јавно мњење и на то шта се у медијима пише и сећам се да у то време је на великој мети, на удару медија су биле управо службе обезбеђења, њихов број, понашање, трошкови и не знам ни ја шта и то је веома сметало Премијеру и сећам се добро, али није са мном ваљда смео о томе или није хтео да са мном о томе разговара јер мој став према томе је био сасвим другачији, тако да се сећам једног папира који је..., односно ситуације у којој је професор Андра Савић дошао код мене и донео ми папире од Премијера, односно рекао ми је да му је Премијер тражио све одлуке о томе кога Шеста управа обезбеђује, не само одлуке него и структуру ангажованог људства и не знам средстава на том обезбеђењу и да је онда то драматизовао, да је тражио одакле, зашто се толико људи ангажује, зашто се толико возила ангажује, може ли то да се смањи, укинути малте не и њему самом обезбеђење и на крају је чак иако је професор Савић био против тога, својом руком написао коме да се обезбеђење укине или смањи, да се тај број ангажованих припадника Шесте управе смањи за, није сада ни битно, говорим то само као илустрације тог односа према проблему који је био на један лош и погрешан начин и злонамеран начин

драматизован у јавности. Када сам то добио ја сам рекао то професору Савићу да ја то не прихватам и да се не слажем са тим, али да је он, Премијер је Премијер, он је начелник који доноси те одлуке, према томе ако мисли да за свакога за кога мисли да није угрожен и да му више не прети опасност, нека послуша Премијера и нека укине обезбеђење, нећу имати ништа против тога, али моју сагласност за укидање ничијег обезбеђења неће добити. Значи, то је била једна реалност, тако да хоћу да кажем да значи, и Премијерово обезбеђење и обезбеђење других личности су имали аутономију у томе, на бази тих података који су директно добијали, јер кабинет је добијао све информације које сам ја добијао као министар, чак после је добијао и оне информације које ја нисам добијао јер одласком БИА из министарства престало је да циркулише према мени као министру информације које сам раније добијао, тако да не постоји ниједан предлог који смо ми добили по том основу, а на који он није реаговао. Кажем, то је био велики проблем јер је свако имао ту избор, на пример, проблем је био са председником државе Коштуницом, исто око његовог обезбеђења, без обзира што је он федерални председник, ја сам га сматрао својим председником, сматрао сам да га наша полиција, односно Шеста управа треба да чува јер је она била ангажована око ових путовања у иностранство и припреме и тих послова обезбеђења приликом тих путовања и тако даље, али његов је избор био да га чува војска, не савезна полиција која је требала да га чува и тако даље. Значи, поштовао сам право сваке штићене личности да они брину о својој безбедности више него било ко други и да се одреде за оно за шта имају поверења и да одаберу људе у које они имају поверења јер никакве друге алтернативе није било, коју сам ја, као министар, могао да понудим, док нисмо да тако кажем интегрисали све ове службе у јединствену службу и направили један систем, који мислим, тек сада може да функционише, опет под условом ако су решена та питања добијања тих квалитетних обавештајних и контраобавештајних података о стању безбедности штићених личности.

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12,50 ЧАСОВА

Председник већа: Настављамо са извођењем процесне радње доказивања саслушањем сведока Душана Михајловића.

Нека приступи пред судско веће за говорницу.

Ја питања више немам.

Да ли чланови већа имају питања?

Право на питања има судија Милимир Лукић. Изволите.

Судија Милимир Лукић: Када, ту мислим на временску одредницу, је извршена истрага у оквиру министарства унутрашњих послова, а по Вашој наредби везано за давање обезбеђења од стране припадника ЈСО-а Душану Спасојевићу и бившим командантима Јединице за специјалне операције?

Сведок Душан Михајловић: Тачан датум не могу да се сетим, али после питања које је покренуто на том савету за државну безбедност, али о томе имате целокупну документацију у архиви па можете добити и резултате те истраге јер постоји белешка о томе.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте Ви добили те резултате?

Сведок Душан Михајловић: Да. Упознат сам са овим што сам рекао.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте након спроведене истраге донели неку одлуку којом би сте укинули обезбеђење Душану Спасојевићу и поднели евентуално неку пријаву?

Сведок Душан Михајловић: То обезбеђење није било фактички вршено, није било вршено ни по основу никаквог писменог акта или неког документа на основу кога је могло да се покрене такав поступак.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте као министар унутрашњих послова Републике Србије били информисани о инциденту који је имао

обезбеђење ЈСО, које је давало Душану Спасојевићу са припадницима јавне безбедности?

Сведок Душан Михајловић: Око тога је било прича, али мислим, не сећам се ничега посебног у том смислу.

Судија Милимир Лукић: Када сте Ви први пут чули за Душана Спасојевића?

Сведок Душан Михајловић: Па, када сам дошао у министарство унутрашњих послова и када сам дао налог једном и другом ресору да направе један преглед, пресек оних група које се организовано баве криминалом, значи оних група које живе од криминалне делатности и када сам добио те извештаје и прегледао, у тим документима нашао сам име и Душана Спасојевића, али то ми ништа није значило, зато што једноставно те људе нисам нити познавао, нити знао за њих, нити сам имао ни после прилику да се нешто детаљније упознам, значи тада сам нашао те податке о њему и после како су се ствари развијале, појављује се у отмици Мишковића односно налаз истраге коју је водила полиција је био да је он организовао ту отмицу и од тада нормално знам и пратим та догађања везано за Спасојевића.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте Ви, као министар унутрашњих послова, били информисани од службе јавне и државне безбедности о делатностима везаним за деловање криминалних група у Србији, да су стизале информације до Вас и од једне и од друге службе?

Сведок Душан Михајловић: Па, мислим, то је посао полиције и безбедности, службе безбедности, да прате криминалне активности и свакако да је таквих информација било, али кажем, први озбиљан сусрет са именом Спасојевићевим је био поводом Мишковићеве отмице када је истрага то да кажем, документовала да стоји иза тога и када је ухапшен, односно када смо обезбедили да га Французи испоруче.

Судија Милимир Лукић: Да ли је у тим извештајима које сте добијали или од јавне или од државне безбедности некада било наведено да је живот Премијера Републике Србије у опасности?

Сведок Душан Михајловић: То је да кажем једно питање које захтева мало да кажем дужи одговор, зато што одговор може бити и да и не, зато што, ми смо више пута од стране службе безбедности добијали информације о тим плановима одређених структура да дестабилизују прилике у Србији. Поред осталог и ликвидацијом истакнутих представника државног и политичког живота у нашој земљи. То на неки начин траје од самог почетка и да не кажем, има неки континуитет све до краја мандата. На другој страни имали смо и сталне те неке малте не јавне, значи и анонимне, чак и потписане претње и спискове за ликвидацију, пре свега по основу односа према Хагу, односно спискове за ликвидацију тих издајника и непријатеља српства који српске патриоте и родољубе испоручују Хагу. И на том списку најчешће су се налазила ова имена која су и објављивана од Премијера Ђинђића, министра Свилановића, мене, Батића, онда у неким Чеда Јовановић и тако даље, тако да тих спискова и тих информација о томе да се припрема ликвидација не само Премијера него и других представника да кажем и носилаца тих државних и политичких функција у земљи је била стална. Међутим, није било значи конкретне информације у том смислу да се припрема атентат на Премијера Ђинђића, све док практично овом акцијом која је трајала и која је била усмерена на општу борбу против организованог криминала у земљи није откривен и овај сплет околности који практично постаје јасан тек са овим догађајем код хале Лимес. Говорим о мојим сазнањима, али ни тада није било никаквих званичних информација службе државне безбедности на том плану.

Судија Милимир Лукић: Значи могу да закључим да није конкретно наведена ниједна група у тим извештајима од које би претила опасност за Премијера?

Сведок Душан Михајловић: Не, у том смислу говорим о томе да је полиција и служба безбедности сматрала да целокупно то криминално наслеђе које смо наследили и прво како сам је ја формулисао као криминалну пирамиду, која је на једној страни имала овај класичан организовани криминал, а на другој страни ратне злочине и ратно профитерство, створено у оним временима иза нас и које је било снажно повезано са самим врховима тог ранијег система безбедности у нас, да је оно имало интереса да те своје позиције задржи и ми смо очекивали да ћемо се сви наћи као потенцијалне мете, њихове потенцијалне мете када их угрозимо неким нашим активностима,

угрозимо те њихове активности и њихов статус који су имали, јер имајте у виду да та структура је била недодирљива и за полицију и за службу безбедности и за правосуђе и кажем, понављам, имало је већи утицај на жалост у нашем јавном мњењу и медијима него полиција и њени званични представници. Према томе, ми смо тога били свесни и поготово свесни од отмице Мишковића и од хапшења Спасојевића, када сам ја лично схватио каква је то моћ која стоји иза тога и покушао да упозорим да је мафија на неки начин јача у овој земљи од полиције и да се морамо томе супротставити на један други начин, али на жалост све те мере које смо предузимали нису могле да промене неко наслеђе, да реформишу преко ноћи, као што је то неко очекивао да се ослободимо свега тога што смо наследили и да не дођемо у ситуацију у којој смо били, да Спасојевић буде пуштен из затвора, опет мимо воље, не мислим само полиције, него и свих оних који су у њему видели да кажем организатора ове отмице и свега тога што је после следило. Према томе, у том смислу та свест је постојала и посебно када је дошло до те констатације и поделе међу њима и унутар њих, та опасност је била овако све извеснија, али у том смислу могу да кажем да неке првобитне мете су биле други, бар према информацијама које су до мене долазиле и није био сам Премијер мета. Значи, тек касније у овој завршној фази је отприлике оцењено да уклањање Премијера може да оствари те циљеве које су имали, а да уклањање неког другог од нас из његовог окружења би у ствари само омогућило Премијеру да доврши ту битку која је била већ у току и о којој полиција није много причала, јер овако нисмо имали много савезника за ту битку коју смо водили.

Судија Милимир Лукић: На чији предлог долазе на место начелника државне безбедности заменик Андрија Савић и Милорад Брацановић?

Сведок Душан Михајловић: За мене је то договор у Влади. Значи, онај ко се највише питао и ко је одлучио, јер тог начелника, односно мог помоћника министра именује Влада својим решењем. Према томе, онај ко је постигао тај договор је Премијер Ђинђић, а ми смо се сви сагласили са тим, тако да у том смислу ја не знам ни за какве предлоге изван тог круга разговора и договора са Премијером, односно Владом, која је то решење донела.

Судија Милимир Лукић: Каква је била Ваша сарадња, министра унутрашњих послова са Ресором државне безбедности или након тога?

Сведок Душан Михајловић: Па, након тога, да кажем све је формалнија односно све мања јер изласком државне безбедности из министарства, они су постали независна, самостална, Владина дирекција и мислим да је њима пријао тај статус, овако да будем слободан, мало, да ме не схватите погрешно и да су се држали Владе као пијан плота, односно да им је одговарало да више не буду у том министарству где је овај униформисани део, него да буду оно што и треба да буду Владина агенција и њихова комуникација је ишла према Влади, односно према Премијеру, а сва сарадња са министарством је била све формалнија, без обзира што смо ми имали нормално договор и споразум у оквиру не само тог деобног биланса о сарадњи, о наставку тога да радимо на оним заједничким задацима, борба против тероризма, против организованог криминала и тако даље, да наставимо као да смо и даље јединствене службе. Међутим, само то раздвајање наметнуло је да кажем, да се бавимо више тим деобним билансом и у том смислу су се отворила та питања шта ћемо са људима који су вишак тамо. Ја сам прихватио великодушно да полиција прими све оно што не треба служби, рачунајући на то да бар ту службу конструишемо како треба. Било је питање Института за безбедност који је једна установа која служи свим службама безбедности у овој земљи, треба да им пружа те услуге. Договорили смо се да то остане тамо. Значи више смо се бавили тим неким организационо техничким питањима, деобног биланса раздвајања него што је..., све мање је предмета разговора и сарадње и било на ономе што смо до тада имали, а то је заједнички посао борбе против тероризма и организованог криминала у овој земљи.

Судија Милимир Лукић: Ја немам више питања. Хвала.

Председник већа: Право на питања имају заменици Специјалног тужиоца. Има реч Милан Радовановић. Изволите.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Сведок је говорећи о Јединици за специјалне операције више пута употребио реч да је то била држава у држави. Да ли може мало ближе да објасни шта је под тим подразумевао и ко је шеф те државе био, везано са тим да ли се, како бих рекао, онај ко је правно означен као командант истовремено био и фактички командант Јединице, или је било неког утицаја са стране на ту Јединицу?

Сведок Душан Михајловић: Мислим да сам одговорио на то питање. Када кажем држава у држави, то можете, одговор на то питање најбоље можете наћи сагледавајући фактичко и стварно стање, чак и нормативно стање које сам затекао долазећи у то министарство. Сам историјат те Јединице је посебан и неуобичајен за те прилике, поготово када видите да је сама та Јединица у свој континуитет убрајала све од Книна па кроз све што се дешавало до данашњих дана. Према томе и самим оснивањем они су основани као посебна јединица која је после неколико трансформација имала, али понављам, они су имали своју нормативу, посебну, значи не нормативу у оквиру ресора државне безбедности, него своја правила за организацију, систематизацију и тако. Имали су своје чиновне. Имали су своју логистику, своју везу, своје снабдевање, значи, потпуно независно, имали су да кажем изворе финансирања који су били изван министарства. Говорим о наслеђеном стању. Значи, многа та опрема тамо којом је Јединица располагала није купљена преко министарства, значи није купљена по неким прописима који важе данас за набавку те опреме за потребе министарства унутрашњих послова или државних органа и служби и тако даље. Према томе, по свему је то била посебна, коме су били одговорни и ко је био стварни шеф, онај ко их је основао. Значи, ти њихови шефови први су имали снажан утицај у тој Јединици и они су имали једно велико поштовање и углед у тој Јединици. Оно што је исто битно, врло је јасно да и после пензионисања дотадашњег команданта Милорада Луковића он је практично задржао веома велики, да не процењујем колико утицај у тој Јединици. Приликом саме побуне и тих догађања око побуне, пратећи те разговоре које су имали представници Јединице са окружењем, схватили смо, бар ја, по први пут сам схватио, да велики утицај на команду те Јединице има, тадашњег команданта, имају не само господин Луковић, него и ови које спомињемо, Душан Спасојевић, Љубиша Буха Чуме и отприлике та екипа, јер се они директно појављују у организацији и подршци те побуне. Они обезбеђују медијску подршку, они обећавају финансијску подршку за побуну у случају да укинемо финансирање и снабдевање те Јединице и они практично воде главну реч односно они траже, врше притисак на тадашњег команданта Маричића да Јединица истраје у захтевима, да не попусте и да ни случајно не одустану под притиском Премијера и других, од захтева за сменом министра и сменом руководства, тако да са те стране, за мене, ја говорим своје сазнање на бази тога, за мене стварнији организатори те побуне нису ти припадници те Јединице

него Душан Спасојевић и други људи ту који су то организовали из њима знаних циљева, који су и формулисали као захтеве те Јединице и мислим да се ту круг људи који су утицали на Јединицу и завршава. Значи, да је то, били њихови оснивачи и раније старешине, на једној линији и на другој линији пре свега ова двојица које сам споменуо, говорим о времену те побуне, а да је утицај свих других био на неки начин онако формалан или званичан укључујући ту руководство и тадашње руководство државне безбедности и нас остале у министарству, тако да је то ситуација како је мени познато.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли је за време трајања протеста сведок некога од ових лица које сада помиње, виђао у Кули или приликом протеста овде код Сава центра?

Сведок Душан Михајловић: Па, ја нисам био код Сава центра, нити, мислим, прво, ја не познајем да кажем ни Спасојевића, нити сам познавао Чумета, нити било кога, то лице не бих ни препознао тада, ни да сам га видео и срео, али мислим да их у Кули приликом мог боравка, бар их ја нисам видео или нисам их препознао, нити су ми били представљени, да ли су тамо били или нису не знам. Значи, знам за те контакте које смо да кажем регистровали пратећи те разговоре и контакте, али значи нисам се срео ни са једним од њих, не само тада, него за сво време мог министровања.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Са ким је сведок контактирао приликом одласка у Кулу, са ким је водио преговоре, разговоре?

Сведок Душан Михајловић: Тамо ме је дочекао командант Јединице Драган Маричић и разговарао сам са целом том командом Јединице. Значи, то је, тих неколико командант и неко од тих помоћника за те разне области од те наставе до логистике, односно те позадине и не знам безбедности свих, колико тачно, њих негде чини ми се 6, 7 људи је ту присуствовало.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли се сећа имена тих људи?

Сведок Душан Михајловић: Не толико, али кажем значи, ту је био поред Маричића, био је Звездан Јовановић, који је био ваљда исто

помоћник да ли за наставу или за шта, овај Лечић, који је био за безбедност, сећам се једног крупног који је водио позадину, да ли Крсмановић или тако некако и још је ту било, да ли тај Петраковић или како се звао, још један или два официра која су имала неке функције у оквиру те команде.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Интересује ме на основу чега сведок ова догађања, везано за Кулу и излазак код Сава центра у више махова назива оружаном побуном, обзиром да се углавном користио термин протест Јединице за специјалне операције, да ли може то своје уверење мало ближе да објасни?

Сведок Душан Михајловић: За мене је то била оружана побуна. Она је тако квалификована и од стране руководства службе државне безбедности. Била је квалификована од мене као министра, била је квалификована и од Владе у тим првим саопштењима и она је имала све елементе тога, јер ако неко коме је држава дала оружје да би радио свој посао, по закону и правилу службе, изађе мимо закона, мимо правила службе, са оружјем, под пуним наоружањем и дође у центар Београда и истакне политичке захтеве, шта је то ако није оружана побуна. После је та формулација у овом компромису, овој немоћи Владе да се супротстави и тој атмосфери где би то супротстављање изазавало крвопролиће и теже последице по државу, практично преформулисана и прихваћена у оквиру тог како сам рекао трулог компромиса али једино могуће у том тренутку, формулација да је то био практично протест Јединице против хапшења и тако даље.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Сведок је малопре отворио простор финансирања Јединице за специјалне операције, па је рекао да је између осталог и да се Јединица не само из буџета него и из других извора финансирала. Мене интересује који су то други извори, начини, средства, људи који су то финансирали?

Сведок Душан Михајловић: То би морао бити предмет посебног истраживања, али ја сам Вам указао само на једну чињеницу, да та опрема која је набављена, значи која је била на располагању те Јединице, многа од њих није ни могла да се после укњижи као власништво министарства, значи када смо ми хтели да то све подведемо под важеће прописе, зато што је набављена на одређени

начин или набављена у време санкција, па на пример не можете да добијете папире за регистрацију хеликоптера које је користила Јединица, да не говорим о на пример овим хеликоптерима МИ 24, који су борбени хеликоптери што је био посебан проблем и тако даље и тако даље, да не улазим у све то. Према томе, према оним сазнањима којих се површно сећам је, на пример добар део средстава је дошао из овог извора од стране царине, значи њихових прихода које је директор царине господин Кертес усмеравао по налогу тадашњег руководства за одређене државне потребе. Постоји значи основна претпоставка и да је део тог прихода од тог такозваног државног кријумчарења цигарета и других акцизних роба такође ишао за финансирање опремања и активности и те Јединице. О томе постоји ти подаци, али кажем, није ми то све у глави и за мене је то била једна прошлост, а мој проблем је био више да уредимо то дивље стање које смо затекли и да кажем елиминисемо ту ситуацију да неко ко није позван, мимо буџета, мимо државе, финансира ту Јединицу и самим тим купује и неки утицај у тој Јединици. А позната је та прича да је Спасојевић дао паре и да је у више махова помагао финансијски ту Јединицу, јер та Јединица је имала низ својих добротвора, спонзора, људи који су из најплеменитијих побуда финансирани то. Узмимо само како је обновљен, после бомбардовања потпуно срушен тај комплекс и он је обновљен на неки начин да не кажем, тим спонзорством, добротворним радом и тако даље, тако да у свему томе није све то за мене био неки посебан проблем, али је на пример свакако сада се види да је проблем био да се уз те који су давали то из неких патриотских разлога и потреба јавили они који су онда рачунали да са том Јединицом сутра могу манипулисати на одређени начин, тако да на пример се зна да је Спасојевић дао и то није никаква тајна, средства за куповину стана Маричићу у Новом Саду и о томе постоји потребна документација, коју можете прибавити, као и о свему осталом што представља одговор на Ваше питање, али отприлике ово чега се сада тренутно сећам.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли је то давање средстава за куповину стана Маричићу, од стране Спасојевића, једино давање које је Спасојевић учинио према ЈСО-у или сведок има неких ширих сазнања у том правцу?

Сведок Душан Михајловић: Мислим да није, да није, зато што у тим, после разговорима, кажем, посебно око побуне, они су имали гаранцију да ће бити финансирани, да неће бити, да кажем, неће бити

проблем средства за храну, опрему и за плате и тако даље, да ће им то обезбедити Спасојевић и екипа.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Има ли сведок сазнања да ли је окривљени Улемек, након што је изашао из Јединице за специјалне операције финансирао рад и делатност Јединице?

Сведок Душан Михајловић: То немам. Немам сазнања.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли сведок нешто зна, везано за акцију хапшења браће Бановића, да ли су Јединици презентирани тачни и коректни подаци о томе ко се хапси и због чега се хапси?

Сведок Душан Михајловић: Не могу сведочити о томе, јер нисам учествовао у тим разговорима, али немам разлога да не верујем у оно што су ми пренели начелник и заменик начелника службе државне безбедности који су водили тај посао и ту операцију.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: А шта је то што су та лица пренела?

Сведок Душан Михајловић: Па, они су тврдили да је то најрутинскија операција која је изведена и да у томе нема никаквих неспоразума са командантом и са припадницима Јединице, да су они упознати са свим о чему се ради и да су направили некакав план и некакав договор који су они прихватили и реализовали, без икаквих проблема и тек после накнадно то искористили као потпуно по њима неоснован повод за протест.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Сведок је већ дотакао о чему ћу сада да га питам. У основи је рекао да је Јединица била изманипулисана и да су у тој манипулацији стајали одређени људи. Ко су ти људи били који су изманипулисали Јединицу?

Сведок Душан Михајловић: Па, ја говорим свој утисак, значи, своје сазнање, значи лично сазнање, на бази оних информација које имам, мислим да иза побуне стоје јасно Душан Спасојевић, Милорад Луковић и Љубиша Буха Чуме, да је то била њихова освета да кажем

министарству, које се дрзнуло да ето дирне у оно што је било до тада недодирљиво, да ухапси Спасојевића и да не знам интервенише у Кули и у Ступици, против тада недодирљивог команданта коме полиција није смела ни да приђе, а камоли да предузме неку радњу према њему, не само њему него и овој осталој двојници. Према томе, у том смислу, али понављам, то је моје лично, приватно, уверење као човека који је био у прилици да слуша све те информације које су ми сарадници давали о том случају.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли су то истовремено и мотиви да се тражи смена овде присутног сведока?

Сведок Душан Михајловић: Па, апсолутно, то сам већ рекао, да не постоји ниједан, значи не постоји ниједан разлог да та Јединица чије сам припаднике од легионара направио професионалцима, тражи моју смену. Везано за Бановиће, нисам био ту, нисам био уопште у току те акције, нити сам је организовао, нити пратио, нити... и то они знају. Према томе, не постоји ниједан други мотив да се не знам министар, па ни ови начелници убаце у целу ту причу и да се тражи њихова смена, сем овога другог да смо им засметали у послу којим су се бавили односно да смо дирнули у неке привилегије и статус који су до тада имали и уживали у овој земљи.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Када је говорио о мотивима побуне сведок је рекао да постоје два мотива. Један је значи овај о коме је сада било речи, други мотив је било питање доношења закона о сарадњи са Хашким Трибуналом. Да ли може нешто ближе да нам каже, уколико има сазнања, о политичкој платформи тог става и ко је тај став формулисао и заступао?

Сведок Душан Михајловић: Па, не, мислим, немам ништа ту да додам, једино је чудно да било који професионалац се бави сада питањима која спадају у надлежност политике и спадају у надлежност да кажем законодавне власти ове земље, значи у том смислу је јасно да то ниједан тај припадник те Јединице није то ни његов интерес ни потреба него значи неко је предложио команди да то буде ето формално покриће за побуну или протест, зовите како хоћете.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Када је говорио о Лимесу, сведок је фигуративно рекао да је то било она кап која је прелила чашу. Шта то значи?

Сведок Душан Михајловић: Мислим да тада свима нама је постало јасно оно у шта смо сумњали, а то је да је реч о сада једној организованој завери чији је циљ атентат на Премијера, односно када говорим Премијера, значи увек треба имати у виду да је тај списак потенцијалних мета био стално за нас много шири него Премијер Ђинђић.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли је полиција односно да ли је сведок као први човек полиције, након Лимеса имао сазнање ко је Дејан Миленковић, да ли је он како бих рекао, слободан стрелац или припада некој групи?

Сведок Душан Михајловић: Знам оно што ми је речено, значи и оно што сам у тим полицијским документима прочитао. Ја бих молио једно, да разумете да је моја функција била тамо да будем министар, да ја нисам био ни оперативац, нити инспектор, ни једне ни друге службе, него био министар чији је задатак био да обезбеди услове полицији да ради свој посао и да је на неки начин учиним независним, самосталним од утицаја са стране, него да свој посао ради по закону и правилима службе у складу са струком којом се баве и оним за шта је сваки од њих школован и после накнадно обучаван у полицији, тако да у том смислу моја сазнања, значи нису директна, ја не могу да сведочим ни о чему томе, јер ни у једној од тих истражних радњи нисам учествовао, нити чуо сада било ког, ни видео било ког тог извршиоца или овде осумњиченог, него говорим о ономе што су мени преносили моји сарадници који су на томе радили односно оно што су они припремили за информисање министра од информација које су добијали од тих оперативаца, инспектора, који су радили на конкретном случају. Према томе, тада је читава јавност, не само ја, знала за то, јер је та прича о тој такозваној белој књизи несретној, изишла у јавност да се Дејан Миленковић Багзи води као припадник прво Сурчинског клана, после Земунског клана и та чињеница је била опште позната и била је полицији позната, значи и у време Лимеса.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли се савет за државну безбедност бавио проблематиком опсервирањем

такозваног Земунског или Сурчинског клана и након отмице Мишковића и хапшења Спасојевића од те отмице, другим речима, да ли је сведок имао након тог догађаја некаквих додатних сазнања о Душану Спасојевићу?

Сведок Душан Михајловић: Кажем, прва моја сазнања почињу са том отмицом, али тек кроз побуну, бар ја, дознајем за спрегу између Земунаца и да кажем делова овог врха ЈСО-а, јер увек ја раздвајам ЈСО као јединицу од људи који су их водили и то су две различите ствари, да не би њихово поистовећивање мислим да је погрешно и вуче на погрешне закључке. Према томе, реч је о појединцима, као увек, не о Јединици и тада у ствари тек кроз побуну ми из ових контаката видимо комуникацију између, односно бар ја се упознајем са комуникацијом коју је Спасојевић имао са Легијом и са осталима и свакако да су они требали да буду предмет пажње свих оних снага које се у полицији боре против организованог криминала, па и снага, мислим потенцијала државне безбедности, јер је организовани криминал и њихова надлежност био и посебно то постаје предмет пажње те Управе за борбу против организованог криминала која је формирана управо да би се супротставила тим организованим криминалним групама тако да у том смислу Спасојевић је био предмет њиховог интересовања, али не само њиховог него и београдске криминалистичке полиције и Управе криминалистичке полиције у седишту министарства, јер врло брзо су се после догађаји, како су се догађаји одвијали, видели смо да иза сваког неког да кажем тог спектакуларног кривичног дела и убиства нешто мирише на Земунце, али полиција није имала доказе и то је тај стални проблем са доказима и сад кога су змије уједале, тај се и гуштера плаши и стално је био проблем да не испаднемо поново смешни или изложени руглу као што је то био често случај и зато смо практично тек када су створени услови да полиција почне добијати информације из самог тог круга, онда смо дошли до доказа и могли смо да кренемо у једну озбиљну акцију за да кажем растурање односно за доказивање, прво истрагу, па онда хапшење и оптуживање целокупног тог Земунског клана. Иначе, да не би било неких неспоразума, веома брзо после тих првих сазнања која сам стекао као министар о том криминалном наслеђу, моја визија је била да ми реч имамо са једним организованим криминалним наслеђем које је опасно због ових спрега са државним структурама бивше власти и не само бивше него и садашње власти, пошто преко ноћи није могло све да се промени, тако да је моја идеја била и заступање да се цела та организација третира

јединствено, да се прати јединствено и да се оптужи јединствено, још пре доношења ових антимафијашких прописа по овом члану постојећег закона, Кривичног закона који говори о злочиначком удруживању, не знам који је то члан 142 или не знам који, где је практично веома лепо описано, управо оно што сам ја сматрао да је проблем, а то је удруживање ради вршења организованог вршења одређених кривичних дела и тако даље. Међутим, за ту моју идеју тада нисам могао да придобијем ни наклоност ни својих сарадника, ни тада актуелних тужилаца и онда се та акција водила овако парцијално, значи по овим групама, како је која регистрована и како је која испливалала на површину.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: На основу тих информација које су, како сведок каже, биле штуре, да ли се могла дати некаква слика о томе каква је то криминална активност о којој сведок говори, а којом се бави криминална група Земунског клана?

Сведок Душан Михајловић: Па, ја могу препричати оно што сам прочитао, значи основна делатност је била да кажем трговина хероином и кокаином, значи основна суштина те групе је било да је то један најозбиљнији нарко-картел на овом простору који је полако сузбио своју конкуренцију у тој области и почео да води главну реч у Београду и у највећем делу Србије. Тек после кроз акцију «Сабља», ми смо дошли, постоји врло детаљна реконструкција како је тај клан изгледао, како је та мрежа изгледала и та слика о томе је употпуњена са знањима до којих смо дошли заједно са другим колегама из иностранства који су се бавили трговином дроге и овом балканском рутом, хероинском рутом и тако даље, тако да смо добили преглед тих међународних веза и контаката које су они имали. Нека успутна и за мене потпуно нејасна, из неких нејасних разлога та група почиње да се бави отмицама, отприлике негде пред наш долазак и после тога, ових богатих људи и остварује значајне приходе по том основу. То је отприлике, то су две главне криминалне активности које се дешавају у време да кажем док сам био у министарству, али понављам, проблем доказа за ту њихову активност је било то што је мучило полицију сво ово време.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли може сведок нешто ближе да нам каже какве је природе та

комуникација или како рече спрега између Душана Спасојевића и окривљеног Улемек Милорада?

Сведок Душан Михајловић: Да кажем, за мене је то била новост у том смислу што је то резултат те истраге која је после вођена и те информације да кажем које имам су посредне, значи од онога што има у полицијским документима и што је на располагању суда, тако да не бих могао да сведочим о природи тих контаката и о неким стварним разлозима и основама за то дружење и сарадњу.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Какве су те накнадне информације биле које је добијао сведок?

Сведок Душан Михајловић: То су све информације до којих је дошла истрага после о тим заједничким активностима у којима се појављује поред Спасојевића и Земунаца и Луковић, тако да мислим, имате све то у тој документацији да сада не пребирам по памети, јер кажем, много тога, за мене то је први податак, почиње са побуном, али после мислим, кроз ту истрагу, на пример види се да је то и у Будви се спомињу заједно и тако даље.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли сведок нешто зна о томе да ли је Душан Спасојевић имао некакве контакте, комуникацију са одређеним људима из службе јавне безбедности или службе државне безбедности?

Сведок Душан Михајловић: Па. мени ти подаци нису били познати и нисам да кажем, нисам их имао, чак ни тада за време док је Спасојевић био у притвору. До мене је дошла прича да то Спасојевић није урадио ту отмицу и да он може да докаже да су то урадили Карацићеви људи који су отели Мишковића ради финансирања његовог обезбеђења и тражено је да се он пусти седам дана да заврши ту истрагу и да полицији презентира доказе о његовој невиности и о томе да су то урадили ови људи. Нормално, ја уз консултацију са сарадницима, нисам могао да се сложим са таквим нечим, али сам рекао да пошто нас интересује истина и само истина, не само о томе, него о свему, да може без икаквих проблема да презентира те доказе полицији или коме год хоће у полицији, ваљда има неко у кога има поверење, ако је проблем Миле Новаковић, пошто је он био стално проблем, па да се онда то провери и ако се утврди да је тачно то што

тврди, да не само да ће бити пуштен и добити све извињење и сатисфакцију него и да све друго што иде уз то, неће бити никакав проблем. После тога сам добио предлог да то буде један за мене потпуно непознати инспектор београдске криминалистичке полиције овај Пажин и да Спасојевић има једино у њега поверење јер он је једини инспектор који га је хапсио, а није га рекетирао, односно није тражио паре од њега и да га сматра поштеним и да ће он њему да пружи те доказе и податке на бази којих сада полиција може да уради. Ја сам рекао, никаквих проблема нема. Позвао тог Пажина. Он се појавио тамо. Видео сам пред собом једног онако збуњеног и уплашеног човека и рекао му да има одрешене руке и све оно што може министар да му стави, односно министарство и полиција на располагање да провери сваки навод који добије од Спасојевића или од било кога и да онда када заврши ту истрагу о томе обавести своје старешине и поступи према налазима истраге. И тако то је трајало неко време, нађен је неки стан, штек где су они боравили, нађена је нека гаража и тако даље, све то и сада треба то да се све заврши са хапшењем неког од тих као Босанаца који су то извели, код кога ће се наћи и део тог новца који је добијен отмицом, део новчаница је био, бројеви су били потписани, па је постојала могућност да се то препозна, да ли је то новац од отмице и сећам се онако случајно да је ваљда тај становао код некога или у насељу «13. мај» негде тамо поред САЈ-а, у Земуну и на крају је, да скратим причу, испало да оног тренутка када су они отишли, Пажин и екипа да приведу овога, да је он нестао и да је здимио преко Дрине и нашли су само неку рупу у том делу собе где је наводно био тај сакривен новац који је био однет. Тиме је овако цела прича била завршена и та цела конструкција је пала у воду и значи није доказано да су то урадили Караџићеви људи ради финансирања његовог обезбеђења. Напротив, ова екипа која је радила тај случај је стално долазила до нових доказа и уверења да је то урађено онако као што стоји после у кривичној пријави и оптужници за ту отмицу.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Везано управо за тај догађај, сведок је претходно говорећи, дотичући ту тему рекао да је он тада схватио колико Душан Спасојевић има моћ. Ако може мало ближе да објасни у чему се састоји та моћ, шта је то што је он у том тренутку схватио и видео и у чему се огледа та моћ Душана Спасојевића и немам више питања, хвала?

Сведок Душан Михајловић: Ево, могу да испричам још један детаљ. Прво, та моћ да један човек који је сада оптужен и налази се у истражном затвору, може да комуницира са министром, да дође до министра. Пазите, ја нисам комуницирао ни са једним да кажем грађанином који је био предмет истраге полиције, или било какве активности полиције. Ако је неко имао, он је писао жалбу. Жалба је преко кабинета ишла генералном инспектору, односно тој служби, одељењу за жалбе и то се проверавало преко службе, добијао је одговор, али мислим да сам примио само двојицу или тројицу грађана који су имали нешто да кажу, па су хтели само министру да кажу, а не неком другом, али нисам никада разговарао ни са једним ко је, нити опет правио овакву комуникацију као са Спасојевићем, тако да сама та..., ово што сам испричао, ова комуникација је доказ његове могућности да дође до министра унутрашњих послова Србије. Један други детаљ који ми је остао интересантан, после тог неуспешног доказивања да је Карацић односно да су његови људи отели Мишковића, дошао је један предлог који је овако био чудноват и просто ме је запањило. Наиме, емисари Спасојевићеви су ми пренели поруку да је Спасојевић спреман да мени као министру покаже своје рачуне у Швајцарским банкама и да онда када видим колико новца има на тим рачунима да ћу схватити да је он успешан бизнисмен коме не треба да се бави таквим свињаријама као што је отмица Мишковића, јер му те паре једноставно нису потребне, поред толико стотина милиона марака на тим рачунима. Међутим, пошто смо већ били изгубили време на ову претходну манипулацију, ја сам једноставно одбио то и нисам хтео о томе да разговарам иако ми је данас веома овако жао због тога, јер тај податак је за мене драгоцен, јер он би био у ствари доказ онога што се зна, за шта немамо доказе, а то је да је ово био систем који је имао изванредну логистику, изванредан систем за прање пара од криминала и њихово легализовање у најбољим светским банкама. Тај део је остао ускраћен, бар колико се ја сећам у тој истрази и зато ми је жао што тада нисам прихватио тај предлог. Али, погледајте ако хоћете да сагледате ту моћ, погледајте медије и погледајте колико је добио простора Спасојевић и оно што је он изјавио и колико је добио простора тада актуелни министар и мислим, добићете одговор на то, а најбоља демонстрација те моћи је било да је пуштен из притвора мимо воље министра и мимо воље да тако кажем оних државних органа који су га гонили и који су хтели да утврде, да га приведу правди за тај злочин, који је по мени најозбиљније упозорење био свима у друштву да се са том мафијом није играти, није шалити, јер ако отме

Мишковића, као првог бизнисмена у овој земљи, онда ко је сигуран, у којој то земљи живимо, ко је онда и у којој земљи живимо и шта је онда та Влада и полиција и сви ми, ако неко може да покупи кога хоће и да узме не знам, седам или не знам колико милиона марака, а да полиција не само да нема појма о томе, него не сме ни да се интересује за тај случај. Значи, та моћ коју су они имали и наследили је била нешто што је за мене било највећа опасност по неке демократске реформе у овој земљи и много пута сам тада јавно покушавао да упозорим читаву јавност на то да је то једина реална опасност која може успорити и зауставити ове демократске реформе, да ће се други политички проблеми са Косовом и Метохијом, Црном Гором и не знам ни ја чим свим, укључујући и Хаг, решавати политичким средствима, да овде имамо оне који желе да и даље одлучују не само о животу и смрти, него и о томе ко ће шта да ради, ко ће који посао да добије у Београду, или у Србији и ко ће да живи или не живи или ко ће шта да буде у овој земљи, тако да мислим да има превише доказа о тој моћи коју је та група имала у то време у овој земљи.

Председник већа: Право на питања имају пуномоћници оштећених.

За реч се јавља заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш, има реч пре тога, изволите.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Сведок каже да сви припадници Јединице за специјалне операције нису били јединствени у ставу да Јединица треба да протестује и да се побуни и да су неки од оних који су били против тога дошли до сведока, као министра унутрашњих послова. Може ли да каже ко су ти људи или на неки начин да их одреди?

Сведок Душан Михајловић: То не. Мислим, зато што би угрозио његову безбедност.

Председник већа: Даље, да ли имате питања?

Адв. Рајко Даниловић: Због економичности поступка, да ли сведок има сазнања зашто су смењени пар из државне безбедности из БИА, Брацановић и Андрија Савић?

Сведок Душан Михајловић: Сазнања немам, имам своја уверења о томе на бази свега што се десило, а то је да су сметали да кажем команди Јединице односно њеном команданту да задржи оне исте привилегије које је та Јединица имала у неком претходном времену.

Адв. Рајко Даниловић: Ја говорим за Савића и Брацановића?

Сведок Душан Михајловић: Зашто су изабрани?

Адв. Рајко Даниловић: Не, него смењени?

Сведок Душан Михајловић: То је опет питање које је ствар кадровске политике Владе.

Адв. Рајко Даниловић: Добро. Немате сазнања. Кратко исто, само да не буде опширно, каква су била сазнања полиције, а наравно и сведока лично, када је Буха показао намеру да сарађује са полицијом, каква су сазнања, како је реаговао клан на то?

Сведок Душан Михајловић: Буха је потврдио углавном она сазнања која је полиција имала тада, за које није имала доказе и у том смислу је Буха био драгоцен полицији, зато што као мафијаш покајник може да нам да оно што нам треба, а то је тај крунски доказ који нам је недостајао о свему томе што је било предмет интересовања истраге полиције и сазнања полиције. Али, на жалост, то је сада опште место да као што смо ми пратили Земунски клан, тако је он пратио полицију и службу безбедности и имао боље информације о томе шта ми радимо него ја шта они раде.

Адв. Рајко Даниловић: Каква су сазнања сведока, као министра, када је била намера, је ли, парламента да донесе Закон о борби против организованог криминала, како је на то реаговао клан?

Председник већа: Право на приговор има адв. Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, ја се противим оваквом постављању питања зато што нормално не можете питати каква су била

сазнања, него прво да ли има сазнања, па уколико има, овако већ садржи одговор.

Адв. Рајко Даниловић: Прихватам.

Адв. Момчило Булатовић: И треба, научите нешто.

Председник већа: Ево, одговорите на питање.

Сведок Душан Михајловић: Немам нека конкретна сазнања о томе како су они реаговали на ове антимафијашке законе, да тако кажем, јер то је било једно залагање од самог почетка и једино што ја немам одговор зашто се то развучило и зашто они предлози које смо формулисали заједно са тужиоцима на пример нису ни усвојени, него су избачени многи делови који су били веома битни, па су усвојени само неки парчићи и делови онога што смо ми предложили и што чини тај корпус антимафијашког законодавства у демократским земљама, али за њихово реаговање и однос према томе, ништа посебно не знам.

Адв. Рајко Даниловић: Да ли је сведок сазнао као министар полиције, наравно, посредно, непосредно, свеједно, какав је био однос припадника овог клана према постављању Специјалног тужиоца, кажемо колоквијално, посебног тужиоца, тужиоца посебног одељења?

Председник већа: Право на приговор на питање има адв. Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, опет исти приговор, какав је био однос, да видимо прво да ли је имао сведок неки став свој према томе, да ли зна сазнања нека, а не каква...

Председник већа: Да ли прихватате овај приговор везано за редослед одговора?

Адв. Рајко Даниловић: Како да не.

Председник већа: Можете одговорити уз уважавање овог приговора.

Сведок Душан Михајловић: Нисам се тиме бавио и немам тих сазнања.

Председник већа: Адв. Срђа Поповић има реч. Изволите.

Адв. Срђа Поповић: Господине Михајловићу, овде је саслушан био Брацановић и он је тврдио да је послао окривљеног Улемека у Јединицу да смири побуну. Да ли сте Ви приметили такву активност Улемека, да он смирује побуну у Јединици?

Сведок Душан Михајловић: Ја Улемека срећем први пут када сам дошао у Кулу, када сам дошао на разговор у команду. Тада је он био тамо и разумео сам да је он био та да кажем веза или курир који је учествовао у организовању тог разговора са командом Јединице, али није он учествовао у том разговору са командом него смо се после срели у ходнику када је све то било завршено, тако да не могу говорити о његовој улози на смиривању, јер напротив, мислим да је он стајао иза целог тог подухвата од почетка до краја.

Адв. Срђа Поповић: Је ли имате нека сазнања да је Брацановић некако покушавао да смири побуну?

Сведок Душан Михајловић: Па, мислим да то..., мој утисак тада, ја говорим, не са накнадном памећу, него са нечим што сам имао тада утисак, мислим да то Брацановићу није одговарало као никоме ко је тада био у служби државне безбедности ни министарству, тако да нисам ни код кога од тих својих сарадника приметио да је сада учествовао у том смислу да је подржавао или потпиривао ту побуну.

Адв. Срђа Поповић: Што се тиче Лимеса, мени једна ствар није јасна, Ви сте казали, мени је било јасно да се ради о покушају атентата и покушали смо да убедимо у то тужиоца. Не разумем зашто Ви нисте поднели кривичну пријаву, ако Вам је било јасно, шта сте имали да убеђујете тужилаштво, тај део не разумем у Вашем исказу?

Сведок Душан Михајловић: Ево, одговорићу Вам. Био сам, обишао сам већину секретаријата у Србији. Био сам у Параћину и тамо разговарамо о стању и онда Вам каже начелник секретаријата, поднели смо 184 кривичне пријаве против локалног криминалца. Ниједна није процесуирана или против другог 104 кривичне пријаве, ниједна није

процесуирана. Вођена је хајка против мене да ми оптужујемо невинне људе и да полиција прогони не знам кога. Према томе, доста ми је било тих одбачених кривичних пријава или кривичних пријава које неће тужилац прихватити. Тужилаштво и полиција су органи гоњења у име ове државе. Ми радимо исти посао. Зашто би полиција подносила кривичну пријаву, ако то тужилац неће да прихвати и неће да преузме гоњење у име те исте државе којој служимо. Према томе, у том смислу био сам заинтересован да више не изигравамо Дон Кихоте и не јуришамо на ветрењаче, него да радимо неки користан заједнички посао са тим тужилаштвом. Зато смо о томе разговарали да покушамо да их убедимо и то је била пракса увек да полиција провери код тужиоца да ли има довољно доказа да он може да прихвати ту кривичну пријаву као основу и да подигне оптужбу, да води тај спор у име државе или нема. Значи полиција, ја нисам хтео да ми будемо сада не знам нешто посебно или једини борци него да то радимо у име државе сви они који смо за то организовани и плаћени и зато смо покушали тај договор и направили тај договор да се..., прихватили тај захтев тужиоца да обезбедимо додатне доказе да би могао он да прихвати такву кривичну пријаву за атентат, надајући се да ће за то време бити у притвору и да ћемо имати времена.

Адв. Срђа Поповић: Да ли можете да ми кажете, када сте већ водили тако разговоре о томе, шта пријава треба да садржи, зашто није поднета пријава за саобраћајни прекршај у коме је угрожено возило у пратњи, зашто се саобраћајни прекршај у пријави уопште и не помиње?

Сведок Душан Михајловић: Верујте да тај разговор није био писање кривичне пријаве, нити...

Адв. Срђа Поповић: Добро, али неки договор је био о томе за шта да се поднесе?

Сведок Душан Михајловић: Није, то је посао који је полиција радила и овај састанак је био изузетак да је био код мене зато што су други захтевали да се обави то са републичким тужиоцем, па због уважавања њега је био код мене у кабинету, тако да заиста не могу да Вам одговорим, односно немам сазнања на основу којих би одговорио на Ваше питање.

Адв. Срђа Поповић: Ви сте казали, али десило се да Багзи изађе из затвора. Да ли сте Ви икада покушавали да утврдите како се то десило, супротно ономе што сте желели Ви и тужилац?

Сведок Душан Михајловић: Лично нисам имао времена да се бавим тим јер ствари су се одвијале после филмском брзином и кажем, понављам опет, нисам водио никакве личне или приватне истраге, па ни о том случају, али мислим да укупно је да кажем све кренуло једном другом динамиком тако да они који су радили на томе су били оптерећени тиме, односно како да што пре дођу до доказа да комплетирају кривичну пријаву, да би је прихватио, да би тужилац подигао оптужницу и да би нам дао налог да хапсимо Земунски клан. Значи, то је била преокупација.

Адв. Срђа Поповић: Да ли данас имате икаква сазнања или индиција о томе како се то десило да Багзи изађе из притвора?

Сведок Душан Михајловић: Не. Ван ових новинских чланака и новинских сазнања која смо имали прилике да прочитамо и да видимо да то није био једини случај када је тај суд у питању.

Адв. Срђа Поповић: Ви сте казали да је Спасојевић поводом ове отмице Мишковића мимо Ваше воље и органа који су га гонили пуштен из затвора. Сада ћу да Вас питам, је ли то била онда политичка одлука, ако је она била мимо Ваше воље и органа који су га гонили, је ли то онда била некаква политичка одлука да он буде пуштен?

Сведок Душан Михајловић: Ја се надам да нећу отићи у гроб без одговора на то питање. Значи ја тражим одговор на то питање, али га немам још увек.

Адв. Срђа Поповић: Да ли, ја сада правим једну претпоставку, али, питам Вас да ли његово пуштање има неке везе са тим трулим компромисом како сте Ви то назвали, који је у ствари Влада, на који је Влада пристала после побуне?

Сведок Душан Михајловић: Ја мислим да то претходи том трулом компромису.

Адв. Срђа Поповић: Опростите. Сада оно што је мени најзанимљивије од свега о чему је овде била реч, Ви сте говорили о томе да подземље је било јаче од државе и од полиције. Шта је то подземље, шта подразумевате онда под тим изразом када знамо да држава располаже апаратом безбедности, полиције, војске, правосуђа, шта је то онда подземље ако је оно јаче од државе?

Сведок Душан Михајловић: Па, покушаћу да Вам прецизно одговорим на то питање. За мене је то подземље били ти људи и те групе које сам добио у том полицијском, интерном полицијском документу, значи у том списку организованих криминалних група. Значи, то је био попис оних људи за које је полиција могла да на бази својих доказа у својим фиокама, односно својих података, информација у својим фиокама, да каже да немају друго занимање и да живе од криминала и да се тиме организовано баве. Отприлике то што је..., да ли је ту чини ми се 109 криминалних група укупно у Србији, са неких 649 или немојте ме држати за реч, око цифара, то је за мене било то подземље, а у тој информацији биле су наведене такође неке интерне полицијске информације. Ја Вас молим да се разумемо веома добро, пошто је око тога било много манипулација. То је био један интерни полицијски документ, који је садржао крајње оперативне интерне полицијске податке који никада нису требали да угледају светлост дана и нису требали да иду ни у чије руке изван полиције, јер то нису били никакви докази да је тај и тај који је у тој књизи криминалац, него једна индиција да полиција прати његов рад и да сутра када га ухвати у криминалу стрпа га у затвор.

Адв. Срђа Поповић: Значи ...

Сведок Душан Михајловић: И друго, то су били стари подаци, значи, јер је тражено да се из фиока извуку и требало је то ажурирати, значи ту је сигурно било неких људи који се више нису бавили криминалом него су легализовали одавно своје послове и тако даље. Значи, ту књигу је требало ажурирати, она је требала да буде један интерни полицијски документ, који би криминалистичка полиција имала на уму у својој оријентацији када прави планове рада и тако даље, а ко је криминалац или не, до тог одговора је требало доћи тек неком даљом истрагом, тако да у том смислу сасвим сигурно да је објављивањем тог документа нанета и нека неправда неким људима који су на пример и по том мишљењу и становишту нашли се без

основа на том списку, јер су се некада бавили криминалом, али у време када је то објављено више нису се бавили тиме него неким потпуно легалним пословима, за које су плаћали порез и нису имали никаквих проблема са законом, тако да говорим због тога што заиста је требало избећи те манипулације, али говорим у тим информацијама биле су назначене и спреге тих људи, јер моћ тих група је била у спрези са припадницима прво полиције, службе безбедности, онда припадницима правосуђа, медија, не знам ни ја све, до самих врхова до на пример Земунског клана и његовог шефа Спасојевића који каже, па ми смо одрадили посао у Будви за државу, па сада значи можемо ако смо то радили за државу, можемо сада да средимо конкуренцију по Београду и тако даље. Према томе, то су те информације и из тих информација је створена слика о ономе што ја називам подземљем или мафијом или том криминалном пирамидом или криминалним наслеђем које смо затекли долазећи у министарство.

Адв. Срђа Поповић: Када сте говорили о тим спрегама са структурама, појединим структурама власти, је ли то обухвата безбедносне структуре?

Сведок Душан Михајловић: Апсолутно, па безбедност је у томе водила главну реч. Полиција је била...

Адв. Срђа Поповић: Да ли то укључује и војну безбедност?

Сведок Душан Михајловић: Апсолутно.

Председник већа: Право на питања има адв. Радивој Пауновић. Изволите.

Адв. Радивој Пауновић: Бићу врло кратак. Само два кратка питања. Једно се надовезује на питање колеге Даниловића, које се односило на то каква је реакција била клана након сазнања да је Љубиша Буха решио да проговори, па је сведок одговорио да му сазнања нису, да не зна о томе много. Ја бих само питао да ли са тим у вези је и Бухино склањање из Београда и његове путештвије по земљама у окружењу?

Сведок Душан Михајловић: Нисмо се разумели. Ја сам био питан за реакцију на антимафијашке законе, а не на Буху. Када је Буха

проговорио односно када су за то чули, расписана је награда у једном енормном износу, да сада не спомињем цифре, за информацију о томе где се налази Љубиша Буха Чуме и још већа награда за његову ликвидацију. Значи, то је била реакција, да га пронађу и ликвидирају. Пошто то нису успели са тровањем и са оним покушајем атентата, тако да, мислим причао је о томе како је Љубиша Буха дошао у руке полиције, то ваљда имате у овим списима и не треба ја сада да понављам ту причу, јер је јако дуга, али финале те приче да је мене позвао министар Свилановић и обавестио ме да је амбасадор Југославије у Анкари га обавестио о томе да се Љубиша Буха Чуме налази у амбасади у Анкари, да неће из ње да оде зато што је ваљда видео атентатора, срео у хотелу у коме је био одсео и тада је створена прилика да се практично полиција дочепа Бухе и да му обезбеди сигурност коју нисмо могли да му гарантујемо у Београду, односно у Србији, па смо онда потражили договор са колегама у Словачкој и сместили га у Словачку и тамо је опет на одговарајући начин у просторијама ваљда где се то врши Специјални тужилац узео све те потребне исказе и практично било је питање дана, да не кажем, секунда, када ће то претворити у оптужницу и дати нам налог за хапшење Земунског клана, тако да то је оно што знам о томе.

Адв. Радивој Пауновић: Да ли знате ко је то расписао награду, која су Ваша сазнања о томе ко је расписао награду за главу...?

Сведок Душан Михајловић: Па, Спасојевић је обнародовао, знамо и то да када је почео тај раскол да је ишао од једног до другог, свих заједничких познатика да их упозори да се дистанцирају, отприлике, да сада немојте ме држати за реч, да је Чуме отписан, да је он издан и да се на време дистанцирају од њега, да не комуницирају, да не би прошли као он и то је стављено, имате тамо у списима коме све је стављено на знање.

Адв. Радивој Пауновић: Само још једно кратко питање. Да ли је сведоку или служби познато било шта о томе да је у време побуне паралелно у Палати правде оптужени Луковић требао да даје неки исказ?

Сведок Душан Михајловић: Не.

Адв. Радивој Пауновић: Ништа више. Хвала.

Председник већа: Право на питање има адв. Божо Прелевић. Изволите.

Адв. Божо Прелевић: Ја бих замолио сведока само да нам да информацију, Ви сте након прелазне Владе постали потпредседник Владе, то је почетак 2001. године. Да ли сте Ви и када формално постављени за министра унутрашњих послова?

Сведок Душан Михајловић: Да. Чином избора јер Премијер када је презентовао Владу је рекао да ће потпредседник Владе Душан Михајловић обављати и функцију министра унутрашњих послова и када је изабран чином избора Владе, изабран сам уједно и за министра унутрашњих послова.

Адв. Божо Прелевић: Кажите ми молим Вас, ко је, у чијој искључивој надлежности је постављање кадрова у полицији и у министарству унутрашњих послова, мислим тада и на ресор државне безбедности и ресор јавне безбедности?

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића јер се односи на правно питање.

Адв. Божо Прелевић: Односи се на?

Председник већа: Правно питање колега, ваљда знате да постоји Закон о унутрашњим пословима.

Адв. Божо Прелевић: Па није то, мислим, зна се да министар именује...

Председник већа: То је регулисано законом. Нема потребе да одговарате о томе.

Сведок Душан Михајловић: Влада именује моје помоћнике, саветнике и секретара министарства. Све остало именује министар и по његовом овлашћењу доле ниже старешине.

Адв. Божо Прелевић: Интересује ме да ли је Карла Дел Понте 19.10.2001. године тражила документацију о Јединици за специјалне операције?

Сведок Душан Михајловић: Ког датума?

Адв. Божо Прелевић: Било ког, али ево рецимо мене интересује 19.10.2001. године?

Сведок Душан Михајловић: Од мене није.

Адв. Божо Прелевић: Да ли нам можете рећи два сата након атентата или то кратко време након атентата, који докази су постојали који су указивали, које доказе сте Ви имали који су указивали да су атентат извршила лица која су касније, чије слике су стављене на потерници?

Сведок Душан Михајловић: То је резултат те полицијске истраге која је дотле вршена, значи ја понављам да смо чекали сваког тренутка да добијемо од тужиоца налог за хапшење Земунског клана, да једино нисмо знали све те кртице у нашим редовима и да је ту у ствари, да због тога смо дошли у ситуацију да једноставно пуцају први, једноставно да изврше ово пре него што смо ми реализовали тај план, али у том смислу све је указивало, значи било је довољно индиција за оне који су радили на томе да имају основану сумњу да је то учинила та екипа.

Адв. Божо Прелевић: Да ли су те индиције указивале на угроженост самог Премијера?

Сведок Душан Михајловић: Па, о томе је..., то смо већ рекли да је већ око Лимеса, та прича о томе да је сада Премијер оно што је ново, што је Лимес отворио као ново, то је да је Премијер постао мета.

Адв. Божо Прелевић: Ја се извињавам. Одговорили сте на то питање. Извините. Интересује ме да ли је неко одговарао за протест Црвених беретки, за ту ескалацију силе која се дешавала у центру?

Сведок Душан Михајловић: Не, зато што је део тог компромиса био да аболиција и одустајање од и дисциплинске и сваке друге одговорности за учеснике те побуне.

Адв. Божо Прелевић: Током сведочења сведока у овом поступку, неки сведоци су изнели одређена сазнања, па бих ја, ако можете да нам разјасните једну чињеницу, да ли је Легија односно првоокривљени Улемек након суспензије, да ли је био послат на Косово у оквиру акције министарства унутрашњих послова?

Сведок Душан Михајловић: Са мојим знањем не.

Адв. Божо Прелевић: Да ли знате да ли је био?

Сведок Душан Михајловић: Не. Не знам.

Адв. Божо Прелевић: 12. марта када се десио атентат, 2003. године, где сте Ви сазнали, где сте били када сте сазнали за атентат?

Сведок Душан Михајловић: Био сам уместо Премијера Ђинђића на једном међународном скупу који је организовао чини ми се, Уједињене нације и ти донатори реформи, који је требао Премијер да отвори и да говори, али дан пре тога, то поподне, ме је назвао и замолио и рекао да има нека друга посла и питао ме да ли ја могу да одем уместо њега да отворим тај скуп, што сам прихватио тако да у то време сам био у хотелу «Хајат» на тој конференцији и таман сам завршио то уводно излагање и почела је расправа и онда су ме обавестили да је Премијер рањен и нормално, напустио сам то и дошао у министарство.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали сазнања да је током испитивања лица под надимком «Лимар» у Липовици учествовао и Душан Спасојевић?

Сведок Душан Михајловић: Не.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је у министарству унутрашњих послова рађен план мера обезбеђења Премијера?

Сведок Душан Михајловић: Па, свакако да је рађен, али, мислим, тај план нема да кажем, тај план нема моју сагласност, односно није био код мене никада на разматрању, нико ми није доставио тај план као што је то био случај са неким другим адхок о обезбеђењима, али то није ништа проблематично зато што је тај систем већ функционисао, значи он се већ одвијао по неком плану који је био и пре мене и оно што ми нису предлагале службе да то није ни био предмет мог интересовања.

Адв. Божо Прелевић: Након што сте постали министар унутрашњих послова, да ли сте Ви поставили господина Брацановића на место начелника Седме управе Ресора државне безбедности?

Сведок Душан Михајловић: Не. То није..., та постављења у оквиру ресора јавне и државне безбедности су у надлежности начелника ресора. Значи, начелник ресора државне безбедности поставља те шефове односно начелнике одељења, односно тих управа, како се зову ресору државне безбедности.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви нудили господину Брацановићу након протеста Црвених беретки да буде начелник Безбедносно информативне агенције?

Сведок Душан Михајловић: Па, Брацановић и ја смо појели и попили много тога и причали ко зна све о чему, у оно време док је био заменик начелника и главни оперативац у тој служби. Не сећам се такве конкретне понуде, тако да за мене Брацановић постаје тек касније проблем.

Адв. Божо Прелевић: Можете ли нам рећи у ком смислу постаје проблем?

Сведок Душан Михајловић: Па, мислим, постаје када се ствар развија и када све више долази информација у које сам почео да верујем да су поуздане, да је он практично да поред свог посла који ради за службу, да практично даје одређене информације и другима, изван службе, да ли својој вољом, или због притиска и морања и

страха, у то нисам улазио и мислим, то не знам, али тада је промењен и мој однос према Брацановићу, иначе, до тада Брацановић је био као сарадник као и сваки други, у кога сам имао поверење као и у све остале сараднике.

Адв. Божо Прелевић: Обзиром да сте били потпредседник Владе и министар унутрашњих послова, можете ли нам рећи чиме се у Влади бавио Зоран Јањушевић?

Сведок Душан Михајловић: Па, оно што ја знам, то је да је Зоран Јањушевић у име кабинета Премијера појављивао се према нама, као саветник за ту државну безбедност. После је био члан савета за државну безбедност, значи једно лице које у сваком случају је било овлашћено од стране Премијера да комуницира са службом безбедности и са полицијом, односно министарством када су питања из надлежности овог министарства на чијем сам челу био на дневном реду и мислим, није та нека наша комуникација, није била ни у почетку нарочито интензивна, јер више је била усмерена према овом ресору државне безбедности и тако даље, али могу да кажем да са Јањушевићем нисам имао никаквих спорова или проблема, чак напротив, неколико пута смо поделили неке исте ставове и оцене о неким догађајима који су били безбедоносно интересантни и овако да не отварам даље причу.

Адв. Божо Прелевић: Да ли се он још нечим бавио осим овога што сте рекли у Влади Србије?

Сведок Душан Михајловић: Па, мислим, ја нисам се бавио организацијом Премијеровог кабинета и то ми није било познато, али знам да је у почетку и био ангажован као саветник за привреду ваљда, економска питања и тако даље, јер знам да сам неколико пута сасвим случајно га затицао у тим улогама које су везане за економију, а не за ове послове којим се бавило наше министарство.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је између осталог његова надлежност била и ти контакти са личним обезбеђењем Премијера, да ли знате?

Сведок Душан Михајловић: Па, мислим, ја не знам ту поделу посла унутар кабинета, то је ствар Премијера коме је шта дао да се о

томе брине, али свакако да у тој структури поред шефа кабинета лице које је задужено за питање безбедности је посредник између Премијера и оних који се баве тим пословима. Увек имајте у виду Премијер је шеф. Он је тај који доноси одлуке, а ово остало су оперативци који раде на тим задацима које добију или на тим пословима за које их задужи Премијер.

Адв. Божо Прелевић: Када је Премијер био на Копаонику, то је сада не знам тачан датум, али постојала је једна информација о истовременом боравку једног криминалног клана на Копаонику, то је 2003. година, да ли Вам је познато који је то криминални клан био на Копаонику?

Сведок Душан Михајловић: Тада када се дешавало не, него тек после у истрази значи у овим списима и документима истраге сам нашао те све податке који су сада опште познати, али у том тренутку када је, нисам ни знао да је Премијер на Копаонику.

Адв. Божо Прелевић: Шта сте накнадно сазнали, о ком клану се ради?

Сведок Душан Михајловић: Па, то што је објављено да су га тамо опсервирани и посматрали припадници овог Земунског клана.

Адв. Божо Прелевић: Да ли Вам је нешто познато о томе да су постојале информације да тада је био присутан и неки клан који се бави антиквитетима, да они гледају фудбалску утакмицу, да ли сте то добили као информацију?

Сведок Душан Михајловић: Први пут чујем за ову информацију.

Адв. Божо Прелевић: Кажите ми од кога сазнајете први пут за инцидент код хале Лимес?

Сведок Душан Михајловић: Сада, моје информације су значи 97% информација које сам добио о догађајима, добио сам од свог помоћника и начелника службе генерала Лукића, а оних 3% долазиле су од дежурног у оперативном центру, односно начелника оперативног центра, ако се нешто десило хитно и у пар случајева то ми је јавио

Обрадовић као начелник београдске полиције, а ко је од ова три извора мени јавио за конкретно Лимес, не могу сада да се сетим.

Адв. Божо Прелевић: Хоћете ли нам само рећи ко оперативно води истрагу везано за тај случај код хале Лимес?

Сведок Душан Михајловић: То је територијално припада београдском секретаријату и београдска полиција је то водила, али у свим тим питањима је одмах остваривана сарадња и са управом криминалистичке полиције у седишту министарства и са УБПОК-ом.

Адв. Божо Прелевић: Да ли постоји неки инспектор именом и презименом ко је био задужен за тај случај?

Сведок Душан Михајловић: Не. То није био предмет да кажем мог интересовања и никада нисам тражио од својих сарадника да ми говоре који инспектори раде на ком случају, то је избор инспектора или људи који ће обрађивати неки случај и водити одређену истрагу, то је било ствар старешине да кажем, органа, који је водио истрагу, значи, или Обрадовића када је реч о београдској полицији или тамо Новаковића или Бањца, када је реч о управи у седишту или УБПОК-у.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали увида у исказе сведока под надимком овде окривљеног, под надимком Багзи, који су дати радницима министарства унутрашњих послова?

Сведок Душан Михајловић: У београдској полицији?

Адв. Божо Прелевић: Да.

Сведок Душан Михајловић: Врло површно, да. Значи, врло површно сам био информисан о томе, али нисам да кажем анализирао тај случај.

Адв. Божо Прелевић: Пре свега мислим на оно што сте рекли, везано за републичког тужиоца, а обзиром да у самим питањима и самом исказу који је констатован и овде председник већа прочитао, скоро и да не постоје питања која се тичу атентата, мотива, повезаности и слично?

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈУ СЕ питања адв. Боже Прелевића јер су правно недозвољена, јер се не може постављати питање сведоку о садржини исказа окривљеног.

Адв. Божо Прелевић: Да ли Вам је познато сведок сарадник Љубиша Буха у односу на која дела је хтео да сведочи као заштићени сведок или како сте Ви рекли мафијаш покајник?

Сведок Душан Михајловић: Па, понављам да је та прича нешто дужа, али...

Председник већа: Само моменат, право на приговор на питање има адв. Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, немам ја ништа против оваквих питања, али се плашим да ћемо на овај начин један исказ сведока који је дао као сведок сарадник, где је на његово инсистирање била искључена јавност, на овај начин учинити доступним, па ћемо на тај начин довести човека у позицију да одговара евентуално кривично, мада имамо чињеницу да је то већ објављено, сви ти искази на жалост, па не знам како ћемо, а Ви одлучите. Значи принципијелна примедба.

Адв. Божо Прелевић: Ја могу да преформулишем, да ли се ради о најтежим делима, ако Вам то помаже? Ево, повлачим претходно питање. Да ли се ради о најтежим кривичним делима убиствима?

Сведок Душан Михајловић: Мислим ја не могу ни говорити о том садржају, тог исказа, али колико се сећам он је био спреман да говори о свему што зна. Значи, буквално о свему што зна, значи без неке селекције.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви обавештени од људи који су са њим обавили тај разговор у Словачкој, то је Миле Новаковић, Рођа Милић, Спасојевић и тако даље, о садржини тих разговора?

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића јер је правно ирелевантно и недозвољено, јер не може сведок да се изјашњава о садржини исказа било сведока сарадника, било сведока, било окривљених у кривичном поступку.

Адв. Божо Прелевић: Нисмо се разумели, значи...

Председник већа: Не. Ви сте поставили такво питање које је правно недозвољено.

Адв. Божо Прелевић: У реду, преформулисаћу. Значи, за време док је Љубиша Буха био у Словачкој амбасади, односно у нашој амбасади у Словачкој, обављени су разговори и претпостављам направљене службене забелешке о информацијама које је дао Љубиша Буха. Да ли сте упознати са тим службеним белешкама?

Председник већа: Ја опет понављам,

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића јер се односи на правно недозвољен начин постављања питања јер сведок не може да говори о ономе што је предмет управо овог кривичног поступка.

Адв. Божо Прелевић: Које безбедносне кораке предузимате у циљу заштите Премијера након инцидента код хале Лимес?

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића зато што је сведок одговорио на то питање.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је у Вашем личном обезбеђењу било припадника Јединице за специјалне операције?

Сведок Душан Михајловић: До побуне да.

Адв. Божо Прелевић: Да ли су се у току протеста, како смо ми овде закључили, да то зовемо, да ли су се током тог протеста та лица из Јединице за специјалне операције повукли из обезбеђења...

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића зато што је сведок већ одговорио на то постављено питање.

Адв. Божо Прелевић: Извињавам се. Нисам чуо. Мада се чује овде лошије, зато што... Да ли су припадници Јединице за специјалне операције били и у обезбеђењу Премијера?

Сведок Душан Михајловић: Да.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте упознати са проблемима са којима су се суочавали људи из личног, лица из личног обезбеђења Премијера која су везана за технику, кола, непостојање блиндираног ципа, неисправност уређаја за ометање даљинског активирања експлозива и слично?

Сведок Душан Михајловић: Не, зато што рекао сам већ, да та питања Премијеровог обезбеђења и његовог функционисања нису никада била предмет расправе код мене као министра.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте као министар унутрашњих послова икада сазнали односно да ли је Јединица за специјалне операције имала свој резервни састав?

Сведок Душан Михајловић: Да.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте икада сазнали ко су та лица и колико их има?

Сведок Душан Михајловић: Мислим да је после, да је једно време, проверавано питање резервног састава и да је добијена једна слика о томе, пошто је било много манипулација о томе. Ја мислим да је више ту било манипулација са тих 1.200 припадника резервног састава, то су у ствари они припадници који су прошли кроз Јединицу сво то време и водили се на резервном саставу, јер из простог разлога зато што то је постало безпредметно, јер сам ја забранио употребу резервног састава у активностима полиције јер та пракса је, постојао је и резервни састав полиције, овог редовног састава, па је кроз такозвани ПЈП онда су и ти резервисти мобилисани и слати на задатке раније на Косово и Метохију, после на југ Србије и тако даље и једна од мера коју сам предузео је била да се практично прекине са том праксом ангажовања резервног састава за редовне активности полиције и једини изузетак колико се ја сећам је био на захтев ових сарадника да се омогући да се само лекари ти пошто је то била дефицитарна да кажем струка, која могу по добровољно ангажовати као резервисти да иду са јединицом полиције на задатке на југ Србије, али, значи, била је генерално забрана употребе резервног састава тако да та опасност да не знам се мобилише тај састав и тако даље, више је била предмет неких манипулација него нека по мени реална опасност, али направљен је тај мислим да постоји у полицији у документацији у служби државне безбедности, списак тог резервног састава, али нико од њих није у моје време више ангажован нити је било сагласности за такав облик ангажовања тог такозваног резервног састава.

Председник већа: Само моменат, господине Михајловићу, да ли сте се заморили, с обзиром да дуго траје наставак саслушања?

Сведок Душан Михајловић: Не.

Председник већа: Добро. Наставићемо. Има реч адв. Божо Прелевић.

Адв. Божо Прелевић: Хвала. Да ли су припадници резервног састава код себе имали оружје?

Сведок Душан Михајловић: Није ми познато.

Председник већа: Само моменат. Приговара питању првоокривљени Милорад Улемек.

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући, па нема сврхе за приговором јер је сведок већ одговорио, тако да нема потребе.

Председник већа: Нисте брзо реаговали, али реците садржину приговора.

Окр. Милорад Улемек: Па, садржина приговора би била зато што постављање питања о резервном саставу ја мислим да немају никакве везе са овим предметом или процесом, тако да не знам шта жели тиме да се постигне, али добро, сведок је већ одговорио, тако да повлачим приговор.

Председник већа: Наставите са питањима.

Адв. Божо Прелевић: Хвала. Да ли сте Ви рекли инспектору Милету Новаковићу да пролонгира долазак Љубише Бухе у земљу?

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића јер је сугестивно.

Адв. Божо Прелевић: Да ли знате да ли је неко пролонгирао долазак Љубише Бухе у земљу ради сведочења?

Сведок Душан Михајловић: Не знам. Знам само да смо чекали да тужилац заврши свој посао и да комплетира, да подигне оптужницу и да добијемо налог.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви директно звали функционере Републике Словачке да се пролонгира долазак Љубише Бухе у земљу?

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића јер нема никакве везе са битним чињеницама за утврђивање у овом кривичном поступку.

Колега Прелевићу, да ли можете само без тих драмских пауза, заиста гледајте на радно време, ако можемо да завршимо данас?

Адв. Божо Прелевић: Ја имам доста питања, а друго, не правим драмску паузу, него ми није јасно да ово нема везе са ...

Председник већа: Ви тражите одлуку већа?

Адв. Божо Прелевић: Хвала на поуци. Тражим одлуку већа.

Председник већа: Веће доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ приговор на одлуку председника већа адв. Боже Прелевића о дозвољености питања.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали сазнања да ли је Душан Спасојевић имао службену легитимацију министарства унутрашњих послова?

Сведок Душан Михајловић: Мислим, конкретно не.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је Безбедносно информативна агенција била у обавези да штити Премијера док ту функцију не предузме ресор јавне безбедности, након промене закона односно доношења Закона о безбедносно информативној агенцији?

Сведок Душан Михајловић: Апсолутно и не само, мислим, ако могу ја да тумачим законске прописе, она је то обавезна и сада, јер то је једина агенција која се бави у име ове државе, у име ове Владе, обавештајним и контраобавештајним радом, према томе, она треба да брине и да прикупља информације о безбедности не само Премијера, него свих грађана ове земље, тако да је то њена стална делатност и нема везе са тим да ли је у министарству или је издвојена и да ли је сама служба која оперативно обавља те послове физичке, техничке и остале заштите не знам, овде или онде. Према томе, та сарадња се подразумева, а већ сам рекао да је на колегијуму министарства договорено да се сви послови обезбеђења штићених личности обављају онако како су се обављали, док се не створе услови за стварање ове јединствене службе, тако да је Шеста управа остала у БИА и практично тада се и десио атентат, када смо још увек имали ту ситуацију да служба буде оперативно у саставу БИА, не у министарству унутрашњих послова.

Адв. Божо Прелевић: Да ли нам можете помоћи односно да ли нам можете рећи док сте Ви били министар унутрашњих послова или током 2003. године, ко је имао шифру «Морава 5»?

Сведок Душан Михајловић: Немам појма, јер мислим, никада нисам употребио тај систем везе, мислим да је «Морава 1» министар. Сада, «Морава 5» значи ко би био, мислим, имао сам тај шифрарник, али никада га нисам употребио јер никада нисам био у прилици да користим те радио станице, јер то је систем везе путем радио станица. Ми имамо аналогни систем веза који прислушкује сваки, то је опште познато, да је свака редакција овде има ту моторолу и зато када се деси нека од саобраћајне несреће до убиства, прво видите новинаре па онда тек стигну полицајци на лице места, захваљујући томе, тако да никада нисам ни користио тај систем радио веза због тога што је то отворен систем, практично незаштићен. Али, «Морава 5», значи, то можете проверити, постоји тај шифрарник и то је неко од високих руководилаца, сада зависи када, ако је била служба државне безбедности ту или није, зависи који период Вас интересује.

Адв. Божо Прелевић: Везано за исказ сведока који је рекао да је то за саобраћај шифра, зато питам, обзиром да ми је познато да је «Морава 1» министар. Да ли је постојао сигурнији улаз у Владу Србије, а од..., значи да ли је постојао заштићен, потпуно заштићен улаз у Владу Србије, од спољних угрожавања?

Сведок Душан Михајловић: Не знам шта је то заштићено...

Адв. Божо Прелевић: Да ли је постојао тунел...?

Председник већа: Право на приговор има адв. Александар Зарић.

Адв. Александар Зарић: Није приговор, него човек је исекао прст, иде му крв.

Сведок Душан Михајловић: Ништа не брините.

Адв. Александар Зарић: Цури му крв, па да прекинете....

Председник већа: Ако треба помоћ прекинућемо претрес. Мислим да је ипак боље да прекинемо сада главни претрес.

Сведок Душан Михајловић: Не, не познајем појам, мислим не знам шта је то заштићени улаз у Владу, зато што та зграда Владе постоји не знам од када, ту је било седиште Владе, чини ми се и пре другог светског рата и знам да ту постоји онај званичан улаз који је улаз из Немањине, да постоји онај службени свечани улаз на ћошку Немањине и Кнеза Милоша. Постојао је раније улаз на који је улазио Премијер, у свој кабинет. То је улаз из Кнез Милошеве, али тешко је рећи шта је сада заштићено, јер ако неко хоће да пуца са зграде Генералштаба, онда нема заштите из тог правца и ово је интерни улаз који није служио за улаз чланова Владе, него је служио за улаз чиновника, бар говорим о неком времену, које знам, тако да тај улаз о коме се после развила прича, он никада није коришћен за улаз ниједног функционера у ту зграду Владе откако то постоји, јер је то био улаз у те подрумске просторије и улаз за снабдевање да кажем зграде Владе другим потребама. Међутим, Премијер је, из опет разлога који мени нису били познати, променио кабинет, пренео га са првог спрата на

други и ваљда је тада затворио тај улаз, односно још пре него што се преместио, затворио је он тај улаз на који су улазили сви Премијери пре њега и ту поставио секретарице, столове и своје сараднице са компјутерима у практично ходник односно испред улаза у канцеларију његове секретарице. После су се преместили на други спрат и практично му је било ближе да улази на овај улаз из дворишта него да улази на овај службени улаз на који су улазили сви други чланови Владе.

Адв. Божо Прелевић: Ја сам мислио на улаз којим се колима може ући у средиште зграде?

Сведок Душан Михајловић: Такав улаз није постојао и није коришћен у раду Владе откако та зграда се користи за седиште Владе.

Адв. Божо Прелевић: А да ли је након атентата коришћен?

Сведок Душан Михајловић: Па, видим да и сада се користи односно сада је завршена адаптација тог дела па су онда створени услови да се он користи јер је то био неадаптиран подрумски простор и значи не сећам се ниједног предлога који је дат од стране било кога да се тај улаз претвори у неки службени или заштићени или улаз у зграду Владе. Таквих предлога није било.

Адв. Божо Прелевић: Говорили сте о трулом компромису који је направљен након протеста Црвених беретки. Да ли је део тог трулог компромиса и кадровска решења начелника БИА и заменика начелника БИА?

Сведок Душан Михајловић: За мене је већи део онога против чега сам ја био, то је одлазак, односно прихватање оставки претходних руководиоца него долазак нових.

Адв. Божо Прелевић: Онда ћу другачије да преформулишем питање, да ли је постављање господина Брацановића на место заменика начелника изнуђено или не?

Сведок Душан Михајловић: Немам тих информација. Мислим заиста немам. Из тог времена немам тих...

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали информације да ли постоје контакти Спасојевића, Улемека, са војним безбедносним службама?

Сведок Душан Михајловић: Па, до тога смо..., такву информацију смо имали и везано за побуну и после кроз ову истрагу, дошли смо до података, сада да не улазим у то, од ових да кажем који су били предмет истраге, обавестили су нас да је..., један од њих нас је обавестио да је Микелић организовао тај састанак код генерала Томића, па је Микелић испричао тај садржај и тако даље и тако даље, тако да смо дошли до тих података о тим контактима.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви лично добијали безбедносне информације од војних служби безбедности?

Сведок Душан Михајловић: Редовно не. У једном врло кратком периоду, то је било доста, било је нешто интензивније и нешто редовније, међутим, после тога, једноставно никакве информације од војске нисмо добијали изузимајући оно што смо имали задатак заједничких припрема пар састанака везаних за стање на југу Србије и тако даље.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте икада у тим информацијама добили информацију која говори о угрожености Премијера Ђинђића?

Сведок Душан Михајловић: Таква информација ми није позната.

Адв. Божо Прелевић: Обзиром да сте у једном тренутку рекли да током протеста су истакнути политички захтеви, да ли сте имали информације да ли припадници Земунског односно Сурчинског клана имају контакте са неким политичарем или партијским функционерима?

Сведок Душан Михајловић: Па, не бих хтео да улазим у ту дефиницију ко је све политичар, али оне које ја сматрам политичарима, нисам имао такву информацију.

Адв. Божо Прелевић: Након доласка Спасојевића из Париза у Београд, када је био ухапшен, је ли, да ли имате информацију да ли га је и ако имате који га је високи функционер сачекао на аеродрому?

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића зато што је сугестивно.

Адв. Божо Прелевић: Да ли га је сачекао неки високи функционер, зато што је сведок говорио у једном делу о томе о заштитама које је тај клан имао и о њиховој мрежи, у том смислу постављам питање.

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ поново питање адв. Боже Прелевића, зато што је сведок одговорио на то питање.

Адв. Божо Прелевић: Нисам чуо да је одговорио да ли га је неко сачекао на аеродрому. Мислим да је исказ сведока толико важан, о једном злу које је постојало, али добро. Да ли сте добијали службене белешке о претњама Душана Спасојевића високим функционерима МУП-а, као што су Миле Новаковић и Љубомир Милановић?

Сведок Душан Михајловић: За Мила Новаковића знам, он је био стална мета и једно време је била потреба за појачаним обезбеђењем односно за обезбеђењем њега и по месту становања и кретања, тако да у том периоду је то обезбеђење имао.

Адв. Божо Прелевић: У једном тренутку данас сте рекли да је Спасојевић имао ту моћ да дође до министра полиције и када је у затвору. Можете ли да нам објасните ко му даје ту моћ?

Сведок Душан Михајловић: Његов тај укупан положај, статус, који је имао и пре него што сам ја постао министар.

Адв. Божо Прелевић: У више наврата сте изјавили у медијима да у убиству Премијера Зорана Ђинђића своје учешће имају и стране обавештајне службе, па ако председник...

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адв. Боже Прелевића јер се не могу користити искази у медијима као претекст за постављање питања.

Адв. Божо Прелевић: Повлачим питање. Да ли имате сазнања да ли су у убиству Премијера Ђинђића своје учешће имале и стране обавештајне службе?

Сведок Душан Михајловић: Пошто смо на овом месту, онда таквих сазнања које би могао да докажем немам, а моје сумње и размишљања нису интересантна за суд.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви потписали унапређење господина Секулића и господина Копривице након атентата на Премијера Ђинђића?

Сведок Душан Михајловић: Унапређење?

Адв. Божо Прелевић: Да.

Сведок Душан Михајловић: Не сећам се тога.

Адв. Божо Прелевић: Да ли нам можете рећи Ваше схватање, да ли је обезбеђење Премијера било на потребном нивоу у тренутку када Ви знате да постоје у више наврата претње упућене не само Премијеру, него и другим министрима, да ли је оно било адекватно?

Сведок Душан Михајловић: Ја нисам стручњак да дајем одговор и да правим такву процену и да правим такву анализу да ли је

то обезбеђење било професионално довољно и тако даље и тако даље. Оно што знам да је то обезбеђење, да је у то обезбеђење имао поверење сам Премијер, да га је сам изабрао и за мене је то било најважнији податак, да је оно функционисало много пре мог доласка и да нисам себе сматрао позванијим сада од других да сада мењам нешто што сам наследио и затекао и да будем већи католик од папе, него кажем, мој задатак је био да оно што се од мене тражи као министра изађем у сусрет томе. Мислим да проблем у обезбеђењу Ћинђићевом није био нити је то довело до ликвидације Премијера. Не постоји обезбеђење по мом уверењу, овом лаичком и овом што сам мало стекао боравећи на овом месту, које би могло да сачува било кога стопроцентно. Говорим о самом обезбеђењу, значи, о тим људима који су те послове обављали. Према томе, Премијера Ћинђића свакако није убило његово обезбеђење као Индиру Ганди својевремено, нити је оно одговорно за тај атентат, нити мислим да би неким ванредним мерама или глупостима тог типа, као увођење првог степена и не знам ни ја, био сачуван живот Премијера. Одговорност за то видим у нечем, у систему и у приликама у коме смо живели и које нисмо успели да променимо за време у коме смо били то што смо били и једноставно рекао сам, дошли смо у ситауцију ко ће бити бржи. Били су бржи од нас за дан, два и то је однело да кажем живот Премијеру, тако да тражење криваца у функционисању обезбеђења, у некаквим..., где је ушао тог дана, тог дана је требао да буде у «Хајату» уместо мене, није требао уопште да буде у згради Владе, за мене је да кажем, замена теза или губљење времена. Праве одговоре видим у томе зашто ми нисмо знали све то што смо требали да знамо или што смо можда могли да знамо, значи проблем је у функционисању оног система који је требао да храни то обезбеђење и све са подацима о угрожености и безбедности живота Премијера, тако да лично мислим из свега овога кроз шта сам прошао, да та прича о обезбеђењу једноставно није никакав траг који може довести до одговора на питање и ко је убио и зашто је убио Премијера Ћинђића.

Адв. Божо Прелевић: Обзиром да сте поменули данас током свог сведочења сумње које су везане за Брацановића и одлива информација, да ли сте имали информације које су указивале да логистику криминалним клановима дају Радован Кнежевић и Слободан Пажин?

Сведок Душан Михајловић: У смислу информација да је неко сео па написао службену белешку, па доставио министру и рекао господине министре обавештавам вас да Радован Кнежевић ради за мафију или за Земунски клан или да Пажин ради за то, не. Да су то била питања о којима смо разговарали на тим радним неформалним размени мишљења и информација, да. Али, на пример око Пажина се појавила та информација, начелник београдског СУП-а чији је он био сарадник је био уверен да је Пажин најлојалнији полицајац који ради за полицију и за службу, а не за Земунски клан, значи да је он сарадник полиције према њима и њиховој криминалној делатности, а не обрнуто. Значи, тек после атентата је та чињеница на неки начин доведена у питање и имамо неку другу верзију коју данас чујете. Исто се ради о Кнежевићу, значи не постоји ниједан једини податак који би говорио да је Кнежевић био неки сарадник и мислим да је његов одлазак у пензију, јер он је тражио да оде у пензију и према ономе што ја знам, да ли је отишао због неких притисака или због неких оцена да није способан да обавља ту одговорну дужност, то је друго питање, јер ја сам му замерао хиљаду пута, не сарадњу са Земунским кланом, него зато што се бави по мени споредним пословима, не оним за шта је та управа основана, јер моја идеја са том управом је била не да се бави да то буде министарство у министарству и да тамо решава секретарице, кафе куварице, чистачице и не знам ни ја, техничко особље, него да створи једну да кажем логистику која ће пратити тај феномен организованог криминала и ангажовати све расположиве снаге криминалистичкој полицији Србије да се супротстављамо тиме, тако да у том смислу можда смо имали неких неспоразума шта је улога тог УБПОК-а који смо створили, али никаквих информација у овом смислу нисам имао ни добио, чак ни после његовог пензионисања, тако да тек сада, ових дана слушам и те приче да је и он био нека да кажем кртица или неко ко је био повезан са овим криминалцима што ми је мало чудно имајући у виду друге расправе о томе како је Кнежевић уопште дошао у министарство и на то место.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је избор господина Кнежевића на место начелника УБПОК-а да ли је његово наименовање предложио господин Брацановић?

Сведок Душан Михајловић: Не. Његово наименовање значи, онај ко је тражио да он постане, инсистирао да постане начелник УБПОК-а је код мене Премијер, Брацановића, јер било је спорно,

пошто је он долазио из Суботице, било је неких других примедби везаних за његову активност, тамо као начелника и тако даље, па смо то расправљали али никада није било ова тема, али напротив, Премијер и његови сарадници су сматрали да је он право решење за то место и да баш зато што није у Београду и што није био уплетен у ове београдске приче где је 70% свих догађања којима се бави полиција у Србији, да је он подобан да као човек са стране дође и да не умешан у то преузме ову одговорну функцију.

Председник већа: Право на питања имају браниоци окривљених. За реч се јавља адв. Слободан Миливојевић. Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Дозвољавате непосредно?

Председник већа: Можете непосредно.

Адв. Слободан Миливојевић: Ви сте поменули да сте претходног дана уочи убиства, добили информацију или Вас је Премијер замолио да га замените на некој седници или саветовању у «Хајату». Да ли нам можете рећи у које време сте добили ту информацију?

Сведок Душан Михајловић: Па, значи то поподне, значи претходно поподне, негде у поподневним часовима, негде, ја мислим да је било негде после 3, између 3 и 5.

Адв. Слободан Миливојевић: Добро. Сутрадан сте присуствовали том саветовању и када сте сазнали да се догодило убиство...

Сведок Душан Михајловић: Не. Јављено ми је да је рањен Премијер.

Адв. Слободан Миливојевић: Ви сте потом кренули где?

Сведок Душан Михајловић: У кабинет.

Адв. Слободан Миливојевић: Чији?

Сведок Душан Михајловић: Мој.

Адв. Слободан Миливојевић: Ваш?

Сведок Душан Михајловић: У министарству унутрашњих послова, Кнез Милошева.

Адв. Слободан Миливојевић: После колико времена од тренутка када сте стигли у кабинет, колико је времена прошло док није формирана информација о лицима са потернице, док није формирана потерница?

Сведок Душан Михајловић: То Вам не могу тачно одговорити, зато што је то била гужва ту, када сам информисан о томе, хтео сам да посетим Премијера па сам онда обавештен од заменика да је преминуо, па смо отишли у Владу, бавили се тиме, а нормално Лукић и ови сарадници су остали да раде на томе да се све оно уради што треба, значи, од оне акције, блокаде града, истраге, предузимања тих мера, значи то су радили ови да кажем моји сарадници тако да сам ја после то поподне углавном провео у Влади и после тих свих договора, онда ми је стигло и то обавештење да је урађен тај предлог.

Адв. Слободан Миливојевић: Предлог, који?

Сведок Душан Михајловић: Па, не, то што сте питали.

Адв. Слободан Миливојевић: Шта, информација о томе ко су наручиоци, ко су извршиоци?

Сведок Душан Михајловић: Да.

Адв. Слободан Миливојевић: Од кога сте добили?

Сведок Душан Михајловић: Па, од својих сарадника.

Адв. Слободан Миливојевић: Од Ваших сарадника?

Сведок Душан Михајловић: Да.

Адв. Слободан Миливојевић: Ко је ту био још присутан када сте..., неко из Владе?

Сведок Душан Михајловић: То је толика гужва да заиста, јер ту су паралелно били да кажем многи договори и више и не знам ко је све се нашао тада у Влади и ко је кад шта предлагао и радио.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли нам можете рећи име или презиме било ког од тих лица који су Вам донели ту информацију о томе...?

Сведок Душан Михајловић: Узмите то да када се ради о тим пословима, значи постоји министар, то сам ја, постоји мој заменик, постоји трећи човек је генерал Лукић и онда имате у истој равни начелника управе криминалистичке полиције у седишту, начелника УБПОК-а и начелника београдског секретаријата и то су људи који су разговарали и одлучивали о свим тим питањима када је да кажем ова област у питању и када је нешто било везано за министра односно када је требало да се појави министарство.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли ја могу да разумем овај Ваш одговор дакле да је заједничким радом се дошло до оне информације која је објављена у штампи о томе ко су наручиоци....?

Сведок Душан Михајловић: То је у сваком случају, то је акт министарства.

Адв. Слободан Миливојевић: Акт министарства у коме је учествовао тај колегијум у релативном смислу речи, дакле лица која сте побројали?

Сведок Душан Михајловић: Ти који су се бавили, значи који су прикупљали те информације, у овој истрази која је спроведена.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли је осим лица која су у МУП-у, која сте већ поменули, да ли је том састанку или тим састанцима или разговорима било присутно било које лице које је у Влади, у било ком својству?

Сведок Душан Михајловић: То ми није познато јер кажем у том делу нисам тада био, био сам на овим договорима на колегијуму Владе, ангажован по другим пословима.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли сте тада, када је завршена информација, да ли сте од Ваших колега ових који су Вам дали такву информацију, садржину информације о томе ко су наручиоци, ко су извршиоци, и тако даље, да ли сте од њих затражили било какву информацију или доказ о томе да је тачно то што Ви треба да потпишете као министар унутрашњих послова?

Сведок Душан Михајловић: Мој однос са мојим сарадницима је почивао на бази поверења и то поверење је било апсолутно.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли сте их питали...

Сведок Душан Михајловић: Све што сам добио од колегијума, односно од мојих сарадника, а ево набројао сам их, није било предмет мојих посебних проверавања истраге. Сматрао сам их савесним и одговорним професионалцима који знају свој посао и који знају своју одговорност, који деле иста уверења као и ја и нисам их посебно проверавао. Не само у том случају, него око свих случајева док сам био министар.

Адв. Слободан Миливојевић: Сасвим сте у праву, али Вас ја питам, овде је у питању убиство Премијера једне државе, Вама је понуђена информација о томе ко су наручиоци, ко су извршиоци убиства Премијера, да ли сте од било ког од њих добили информацију да је ухваћен неки од извршилаца, да је ухваћен неко од наручиоца или да се појавио сведок који може то да потврди?

Сведок Душан Михајловић: Тог дана није било...

Адв. Слободан Миливојевић: Разговора на ту тему?

Сведок Душан Михајловић: Значи, не, није било ни разговор о томе, а мислим, познато је да до тада није био доступан полицији ниједан учесник односно осумњичено лице за учешће у атентату.

Адв. Слободан Миливојевић: Добро. Ви сте поменули у својој изјави када је у питању однос покојног Душана Спасојевића и Јединице за специјалне операције да је према информацијама којима Ви располагете Душан Спасојевић финансирао између осталог и куповину

стана ако се сећам добро, Маричића и још чинио некаква друга давања Јединици за специјалне операције, па сте рекли, молим Вас, ако се добро сећам, исправите ме ако се не сећам, да за то постоји документација?

Сведок Душан Михајловић: О стану да.

Адв. Слободан Миливојевић: Документација о томе да је...?

Сведок Душан Михајловић: О средствима за стан постоји документација, постоји изјава Маричићева, постоји документација о томе у архиви министарства.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли постоји документација о неким другим давањима Душана Спасојевића Јединици за специјалне операције?

Сведок Душан Михајловић: Није ми познато да постоји документација, али ово ми је познато зато што постоји.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли нам можете рећи где се налази та документација која говори о куповини стана?

Сведок Душан Михајловић: У министарству, у архиви министарства.

Адв. Слободан Миливојевић: У архиви министарства?

Сведок Душан Михајловић: Да. Или БИА, не знам где је.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли Вам је познато на који начин је извршено пребацивање Душана Спасојевића, Луковић Милета, браће Симовић и Милисављевић Владимира из Париза у Београд?

Сведок Душан Михајловић: Јесте.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли је то извршено у смислу депортације или у смислу екстрадиције или на неки други међународно непризнат начин?

Сведок Душан Михајловић: Нема непризнатог начина. Французи су њих протерали зато што су имали неисправна документа са којим су боравили у Француској. Они су их једноставно ставили у авион и вратили у Београд. Ми смо их сачекали у Београду и покупили.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли сте Ви видели решење Француске полиције о протеривању?

Сведок Душан Михајловић: Не.

Адв. Слободан Миливојевић: Нисте. Да ли Вам је познато ко је сачекао од лица која сте до сада већ поменули, ко је сачекао Душана Спасојевића и ова остала лица на аеродрому у Београду?

Сведок Душан Михајловић: Није.

Адв. Слободан Миливојевић: Није Вам познато?

Сведок Душан Михајловић: Није.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли сте од хапшења од стране надлежног суда у Београду због пасоша групе Душана Спасојевића па до његовог пуштања из притвора било када имали разговор са Чедомиром Јовановићем о Душану Спасојевићу, 1. маја 2001. године су они предати истражном судији, лишени слободе и смештени у Окружни затвор у Београду, септембра месеца Душан Спасојевић је пуштен, да ли сте у том периоду било када имали било какав разговор са Чедомиром Јовановићем о Душану Спасојевићу и о проблему отмице и тако даље ?

Сведок Душан Михајловић: Да.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли нам можете рећи садржину тих разговора?

Сведок Душан Михајловић: Па, није битан за..., мислим, то је било оно, интересовање о свему томе шта се дешава. Многи су се интересовали да ли полиција има доказе за то да је Спасојевић отео Мишковића.

Адв. Слободан Миливојевић: Је ли он Вас нешто питао или сте Ви њега нешто питали?

Сведок Душан Михајловић: Мислим да толико пута смо разговарали да мислим да је, не сећам се ко је кога питао.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли је можда Чедомир Јовановић од Вас нешто тражио у односу на Душана Спасојевића?

Сведок Душан Михајловић: Не, ништа посебно сем у склопу ове приче да се провере, ја сам рекао и свима, јавно, значи, то, и од Премијера до Чеде и свих других који су се интересовали за тај случај да ће полиција проверити све што неко има, јер нас интересује истина о том случају и да у том смислу сам отворен, за сваку проверу те врсте, али да једино не прихватам никакав договор о томе да се пусти или да сада ја кажем, ево, полицајци су неспособни, Миле Новаковић је неспособан, он прогони Спасојевића, зато што га мрзи, јер су, не знам, из истог краја и какве су све приче биле о томе.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли Вам је познато одакле су Чедомиру Јовановићу биле такве информације и одакле потичу?

Сведок Душан Михајловић: То је опште интересовање. Чеда је један од не знам колико десетина оних који су се интересовали за тај случај. Не спада, није предмет никаквог..., не заслужује посебну пажњу.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли је Вама као министру унутрашњих послова било интересантно то што се потпредседник или шеф посланичке групе једне велике угледне партије, интересује за Душана Спасојевића који је криминалац, код Вас?

Сведок Душан Михајловић: Па, рекао сам Вам да није једини, да то ништа није битно и друго нисам ништа у томе лоше видео зато што је то била општа тема о којој нисте могли да отворите новине, а да нешто не прочитате на ту тему. Значи интересовала се целокупна јавност, а не Чеда Јовановић.

Адв. Слободан Миливојевић: Рекосте да није једини, ко је још од политичара тражио од Вас информације?

Сведок Душан Михајловић: Да не кажем да је то био, кажем, то је предмет био јавног интересовања, можда би лакше било да набројим ко није.

Адв. Слободан Миливојевић: Ајде набројте ко није, ако је лакше?

Сведок Душан Михајловић: Да кажем дуг би био тај списак и мислим да није..., кажем, то је опште место, тако да не знам како бих то могао да конкретизујем.

Адв. Слободан Миливојевић: Мислите на Ваше седиште и Вашу функцију као министра унутрашњих послова, да се сматра општим местом на коме се могу добити информације?

Сведок Душан Михајловић: Не. Него, било је опште интересовање, значи то је била тема да кажем дана, у то доба, о којој су сви причали, нисте могли никога да сретнете, а да се не отвори тема о томе.

Адв. Слободан Миливојевић: Да ли Вам је познато да ли је Чедомир Јовановић обилазио Душана Спасојевића у Окружном затвору у Београду?

Сведок Душан Михајловић: Не.

Адв. Слободан Миливојевић: До дана данашњег Вам то није познато?

Сведок Душан Михајловић: Не. Ја кажем, понављам, да затвор ја знам да сви мисле па и очито и Ви, да је полиција одговорна за све, али затвор је на жалост није у надлежности полиције, иако има земаља у којима јесте. Није ми било познато шта се дешавало у Централном затвору нити сам имао информације о томе.

Адв. Слободан Миливојевић: Ви сте, најпре само једну кратку дигресију на Ваш малопређашњи одговор, не сматрам да је полиција крива зато што је Чедомир Јовановић обилазио Душана Спасојевића у Окружном затвору у Београду, то је моја ствар...

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката....

Ви сте констатовали нешто што Ви сматрате да је истина је ли?

Адв. Слободан Миливојевић: Не. Него је сведок рекао, ја се извињавам председниче, можда се нисмо добро разумели, замор је, крај радног времена. Сведок је рекао да ја мислим да је полиција крива што је Чедомир Јовановић одлазио у посету.

Председник већа: Не. Није тако рекао. То је управо Ваша сугестија. Дајте друго питање.

Адв. Слободан Миливојевић: Ја знам ко је крив.

Председник већа: Крај је већ радног времена, ближи се крај. Сада је 15,26 часова. Ја имам један предлог, па ако сте сви сагласни, ако нисте, онда ћемо наравно донети решење о одлагању главног претреса. Да ли сте Ви господине Михајловићу у могућности да завршимо саслушање након одређене једне паузе данас или...?

Сведок Душан Михајловић: Мени не треба пауза.

Председник већа: Добро. Треба нама. Нисмо ни ми у могућности да издржимо са концентрацијом. Да ли сте сагласни са тим или нисте....

Адв. Слободан Миливојевић: Председниче, имам бојазан, колико ја знам, имам бојазан да ће се ово богами мало дуже потрајати и да ће да се отегне. Имамо подоста питања, макар оно што ја знам заједно са колегом Булатовићем, извињавам се, без добацивања, имаћете после реч. Дакле, пошто знам да има подоста питања, предлажем да не би мучили и сведока и себе, да ми направимо то за неки други дан, да не настављамо данас у току дана. То је моје виђење.

Председник већа: За реч се јавља и адв. Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, да се не би схватило да нисмо психички и физички спремни, јесмо, али ја принципијелно нећу, јер сам поставио на почетку суђења сам рекао да се договоримо око радног времена, према томе, ако смо се договорили да буде до пола четири, онда ћемо тај принцип поштовати, значи принципијелни став и због њега нећу да се настави рад. Хвала.

Председник већа: Нећемо даље разматрати јер видим да би сви хтели да говоре мало о радном времену, докле траје, шта је, принципијелни приговори.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одлаже се главни претрес за:

4. април 2005. године са почетком у 10,00 часова

- што је присутнима саопштено уместо позива.

За 4. април је предвиђено и планирано да се настави са извођењем процесне радње саслушања сведока **Душана Михајловића**, те се обавештава и има му служити уместо позива.

За 5. април 2005. године са почетком у 10,00 часова

на који позвати сведоке **Биљану Станков, Мају Васић и Миладина Веруовића.**

За 6. април 2005. године са почетком у 10,00 часова

када позвати сведоке сараднике **Зорана Вукојевића и Миладина Сувајџића** ради омогућавања процесне радње постављања питања од стране првоокривљеног Милорада Улемека и евентуалног суочења

За 11. април 2005. године са почетком у 10,00 часова

када позвати сведока **Чедомира Јовановића**

За 12. април 2005. године са почетком у 10,00 часова

када позвати сведока **Чедомира Јовановића и Владимира Поповића** и

За 13. април 2005. године са почетком у 10,00 часова

када позвати сведока **Владимира Поповића.**

Довршено у 15,31 часова.

Записничар

Председник већа-судија